

תקונא המשינ וחמש¹

<p>בראשית (בר"א שי"ת) ברא אלהים האי אלהים איהי אימא עלאה דרכיבת וסליקת בתרועה (דאיהי ראש השנה הה"ד (תהלים מז) עלה אלהים בתרועה)² דאתמר ביה (במדבר כג כא) לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל ה' אלהיו עמו ותרועת מלך בו הרי לך דתרועה איהי ביעקב³ ואתמר ביה עלה אלהים בתרועה ה' בקול שופר סליק תקעו בחדש שופר (תהלים פא ד) דא תקיעה ודא⁴ ירחא דסיהרא אתכסיא⁵:</p>	<p>בראשית (בר"א שי"ת) ברא אלהים האי אלהים הזו, היא האם העליונה, שרוכבת ועולה בתרועה (שהיא ראש השנה, זה שנאמר "עלה אלהים בתרועה") שנאמר בו "לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל יהוה אלהיו עמו ותרועת מלך בו". הרי לך שתרועה היא ביעקב, ונאמר בו "עלה אלהים בתרועה יהוה בקול שופר", עולה. "תקעו בחדש שופר", זו תקיעה, וזה החדש שמתכסה הלבנה.</p>
--	--

בראשית כו - עתה מרמז את הפסוק הנ"ל ויקח כו', בבראשית ואמר דבראשית הוא ברא שית, ו"ק, דהוא עמודא דאמצעיתא, דהוא "את האדם" כמש"ל בתיקון הקודם, והוא כולל כל הג', כמש"ש: **ברא אלהים האי אלהים כו** - ר"ל, דרומז באלהים תרועה דאימא, אלהים סלקא ביה, ותרועה הוא כולל כל הג' קוים, כנ"ל, את האדם הנ"ל, וזהו ברא אלהים, דאיהו שביעאה דסליקת בתרועה, עמודא דאמצעיתא, ושית הן ו' עזקאן דקנה⁶, קול השופר, כמש"ש ברע"מ פ' נשא (קכא ע"ב)⁷ ופרשת פנחס (רלה ע"א)⁸ בארוכה: *דאתמר ביה לא כו' - ט"ס הוא וכצ"ל, וסליקת בתרועה דאיהי יעקב דאתמר ביה לא הביט כו' ותרועת מלך בו ואתמר ביה עלה כו', פסוק דלעיל מביא ראייה דתרועה הוא ביעקב, וא"צ לה כ"כ, אלא משום דקאמר ברא שית, דהוא יעקב דכליל ו"ק, ואמר דברא אלהים רכיבת עליה: ה' בקול שופר סליק - והוא ראייה דשופרות הוא בעמודא דאמצעיתא, אבל אלהים בינה, דהיא מלכיות, כמו שמפרש והולך נעלה על התרועה, דנתעלה בה, וכמ"ש אמרו לפני מלכיות כדי שתמליכוני עליכם כו' ובמה בשופר⁹, וקאי גם על המלכיות שבשופרות נתעלה השם למלך, וכמ"ש עלה אלהים כו': *תקעו בחודש שופר דא ירחא דסיהרא - כצ"ל, ור"ל החודש הוא הסיהרא, שהיא כלולה מהכל, דמלכיות זכרונות ושופרות הן יה"ו כמו שמפרש והולך, והחודש עצמו ירחא דסיהרא, שבה היא נולד בחג כוללת { קא ע"ד } כולם, שבה אומרים מלכיות כו', והיא ה' בתרא, לאשלמא השם¹⁰, ועתה מפרש והולך, מלכיות כו':

<p>מלכיות מסטרא דמלכות דאיהו זה שמי דתמן קודשא בריך הוא אשתמודע למלך על כל הארץ (זכריה יד ט) ובה איהו המלך הקדוש המלך המשפט מסטרא דשמאלא מלך על כל הארץ אלהים ודא לבא לשמאלא מלכות¹¹ זכרונות זכור לזכור ודא</p>	<p>המלכיות, מצד המלכות שהוא, "זה שמי" ששם הקדוש ברוך הוא נודע "למלך על כל הארץ", ובה הוא "המלך הקדוש" "המלך המשפט". מצד השמאל "מלך על כל הארץ", אלהים, וזה הלב לשמאל, המלכות. זכרונות, זכור לזכר, וזה המח לימין, ושם</p>
--	--

- מאיר התיקון -

¹ בדפוס הישן של תיקונים זה אמצע תיקון נ"ה

² לאיהי יעקב (רבינו).

³ הרי לך דתרועה איהי ביעקב (נמחק ברבינו).

⁴ תקיעה ולא (נמחק ברבינו).

⁵ עי' ביצה בכסה ליום איזוה חודש שהלבנה מתכסה בו

⁶ עי' לעיל עא ע"ב.

⁷ עי' מלואים אות (א).

⁸ עי' מלואים אות.

⁹ עיי"ש בריטב"א וז"ל: @@@@

¹⁰ עי' זהר ח"ג רעה ע"ב, ועי' עוד שם ז ע"א.

¹¹ מלכיות (רבינו).

זכרונות. שופרות זה קנה, שהוא שופר, ומשם יוצא קול השופר, שהוא העמוד האמצעי, והוא יהו"ה, במח בלב ובגוף.	מוחא לימינא ותמן זכרונות שופרות דא קנה דאיהו שופר ומתמן נפיק קול השופר דאיהו עמודא דאמצעיתא ואיהו יהו"ה במוחא בלבא בגופא:
---	---

מלכיות מסט' דמלכות - ר"ל לשון מלוכה, דהוא שמו הגדול¹², והוא זה שמי, דבשמו אשתמודע למלך, והוא מסט' דשמאל, וכמ"ש (רנא ע"א) בפ' פקודי בהיכל הרביעי, **היכלא רביעאה היכלא דא דקב"ה אשתמודע שולטניה בארעא בניניה¹³, וז"ש ובה איהו המלך הקדוש, שהוא מלכות. והקדוש הוא בשמאלא כמ"ש** (פז ע"ב) **וקדשו מסט' דשמאלא שנאמר¹⁴ וקדשת את הלויים, וכן המלך המשפט, וז"ש מסט' דשמאלא, ועוד ראיא מביא, שנאמר מלך על כל הארץ, אלהים דהוא בינה מסט' דשמאלא, אלהים: *ודא לבא לשמאלא מלכיות - כצ"ל, ר"ל מלכיות בבינה לשמאלא, וזכרונות באבא לימינא, ושופרות בעמודא דאמצעיתא באמצעיתא. והן כוללין ג' אתון יה"ו, שהן ג' מלמעלה למטה, או"א וז"א, וכן ג' קוין חד"ר, שהן ג"כ יה"ו. ואמר כאן שהן הן הכל א', שאו"א הן ימינא ושמאלא. ואמר בהקדמה (ד ע"א) וש"מ חכמה נחית בימינא דכהנא וכינה נחית בשמאלא: שופרות דא קנה כו' - ובו סליק ממוחא ללבא ומלכא למוחא כמ"ש ברע"מ פרשת פנחס (רלה ע"ב)¹⁵, ולכן שופרות כליל שניהם כנ"ל, וזה שנתייחד השופר שהוא מן התורה, ונאמר תקעו בחודש שופר, לייחד חודש עם שופר, שהוא כלל הכל: ואיהי יהו"ה במוחא בלבא בגופא - ר"ל, בגופא דהוא הקנה, עמודא דאמצעיתא, שהוא גופא, דאף שהן ג', מ"מ ה' בתראה נכלל בשופרות, שנאמר בחודש שופר כנ"ל, וכידוע שהיא נכללת בעמודא דאמצעיתא, ועמ"ש בתיקון כ"ה כי מוחא ולבא הן י"ה, וגופא ופומא הן ו"ה, שהן בקנה ופומא, שבהם קול השופר הולך, וז"ס קול ודיבור בזו"נ¹⁶, שהוא בקנה גופא ובפומא, ור"ל בזה כמו שמפרש והולך ואוקמוה כו' *דא יו"ד ה"י וא"ו ה"י, כצ"ל, דביה ג' יודין נגד אלו ג"פ עשרה, וי' של עמודא דאמצעיתא הוא בה"א בתראה כנ"ל:**

ופרשה בעלי המשנה, שאין פוחתין בו מעשרה מלכיות ומעשרה זכרונות ומעשרה שופרות, זה יו"ד ה"א וא"ו ה"א (יו"ד ה"י וא"ו ה"י). מלכיות, ותמלך אתה הוא יהו"ה אלהיני"ו. זכרונות "אתה זוכר", "זכרנו לחיים". שופרות "תקע בשופר גדול".	ואוקמוהו מארי מתניתין דלית פוחתין ביה מעשרה מלכיות ומעשרה זכרונות ומעשרה שופרות דא יו"ד ה"א וא"ו ה"א ¹⁷ (נ"א יו"ד ה"י וא"ו ה"י) מלכיות ותמלך אתה (הוא) ה' אלהיניו זכרונות אתה זוכר זכרנו לחיים שופרות תקע בשופר גדול! ¹⁸
---	--

מלכיות ותמלך כו' - מפרש והולך שבתפלה הן ג"כ מרומז באותן הדרגין: ה' אלהינו - שהוא בבינה, אלהים הנ"ל. ונאמר ה' אלהינו, דהיא הוי"ה בניקוד אלהים: זכרונות אתה זוכר זכרנו לחיים - מתחיל הברכה אתה זוכר, אבל הראיה הוא ממ"ש זכרנו לחיים, וחיים הוא בחכמה¹⁹, והחכמה תחיה כו' (קהלת ז יב) כנ"ל: שופרות תקע כו' - ברכות השופרות, ותקע שהוא קול דנפיק משופר, והוא עמודא דאמצעיתא²⁰. *וכאן צ"ל מ"ש למעלה תקעו בחודש שופר דא ירחא דסיהרא, ור"ל כמ"ש ל דאיהי כולל הכל, דכאן הוא סיום המאמר, ואח"כ כתבנו לחיים איהו בקרא דא והלוחות מעשה אלהים כו' על הלוחות ו"הלוחות אינון ו"ה כו', הכל כמ"ש בפנים, דלא כהגהה²¹. ואמר "כתבנו לחיים" הואיל וזכר לעיל "זכרנו לחיים", מפרש גם "כתבנו לחיים" היאך

– מאיר התיקון –

¹² עי' ס"י פ"א מ"ג שזה שם הוי"ה. ועי' לעיל עא ע"ד ד"ה דהא קב"ה חד.

¹³ עי' מלואים אות (ב).

¹⁴ אין כזה פסוק בכל המקרא. ועי' פי' הרמ"ז לזוה"ק ח"ג מ ע"ב שפעמים הרבה שומרים הטעמים ולא המלות.

¹⁵ עי' מלואים אות.

¹⁶

¹⁷ עיקר כמוסגר (רבינו).

¹⁸ תקעו בחודש שופר לא ירחא דסיהרא (נוסף רבינו).

¹⁹ עי' לקמן קב ע"א.

²⁰ עי' לעיל עא ע"ב.

²¹ עי' הערה 23.

רמיזא בקרא. ואמר והלוחות כו', שהן זו"נ, שהן ב' לוחות, ה' לקבל ה', ה"ח וה"ג, וכמ"ש בפ' יתרו (צ ע"א)²² וזהו ו"ה לוחות, כמ"ש ו"ה כו' ואינון מעשה אלהים דאימא {קב ע"א} כידוע:

<p>ועוד תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו (תהלים פא ד) מאי בכסה דא שכינתא תתאה ובה כתבנו לחיים דאיהי כתיבה מסטרא דימינא ומסטרא דשמאלא ובגין דאתאחד ביה אדכיר תרין זמנין כתיבה (נ"א דאיהו יד עלאה יד תתאה) (נ"א אימא תתאה מסטרא דשמאלא איהי) בכסה בהוא דאתמר ביה במכוסה ממך אל תחקור:</p>	<p>ועוד "תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו", מה זה "בכסה", זו השכינה התחתונה, ובה "כתבנו לחיים", שהיא כתיבה מצד הימין ומצד השמאל. ומשום שנאחז בו, הזכיר פעמיים כתיבה (שהיא יד עליונה יד תחתונה נ"א האם התחתונה מצד השמאל היא) בכסה, באותו שנאמר בו "במכוסה ממך אל תחקור".</p>
<p>כתבנו לחיים איהו בקרא דא (שמות לב) והלוחות מעשה אלהים המה והמכתב מכתב אלהים הוא חרות על הלחת מאי חרות דא ה' דאתמר בה וקראתם דרור בארץ (ויקרא כה י) דרור איהי חרות²³ ו"הלחות" אינון ו"ה {קב ע"א} ברא וברתא ואינון מעשה אלהים דאיהי אימא עלאה:</p>	<p>כתבנו לחיים הוא בפסוק הזה "והלוחות מעשה אלהים המה והמכתב מכתב אלהים הוא חרות על הלוחות". מה זה "חרות" זו ה' שנאמר בה "וקראתם דרור בארץ". דרור היא חירות ו"הלחת" הם ו"ה, הבן והבת, והם מעשה אלהים, שהיא האם העליונה.</p>
<p>מעשה איהו בתרין ידין דתמן עשייה ומכתב אלהים בתרין ידין [פט ע"א] דתמן כתיבה ואיהי חרות על הלחת יד כותבת ויד חותמת²⁴ ואיהי²⁵ חד יד הגדולה דאתמר בה (שמות יד לא) וירא ישראל את ה' הגדולה ותניינא יד החזקה הה"ד (דברים ד) וביד חזקה וכו' ורזא דמלה ה' אלהינו ה' יד הגדולה (כוז"ו במוכס"ז כוז"ו י"ד) החזקה ואינון (נ"א אימא עלאה ואימא תתאה) יד עלאה מסטרא דימינא יד תתאה מסטרא דשמאלא²⁶ וכלא כ"ח פרקין דאתמר בהון (במדבר יד יז) ועתה יגדל נא כח אדנ"י ודא כח מעשיו הגיד לעמו (תהלים קיא ו) כח מעשה בראשית²⁷:</p>	<p>המעשה הוא בשתי ידים, ששם עשייה. ומכתב אלהים בשתי ידים, ששם כתיבה. והיא חרות על הלחת, יד כותבת ויד חותמת, והיא אחת, יד הגדולה, שנאמר בה "וירא ישראל את ה' הגדולה". והשנית, יד החזקה, זהו שנאמר "וביד חזקה וכו'". וסוד הדבר "יהו"ה אלהינו יהו"ה", "יד הגדולה (כוז"ו במוכס"ז כוז"ו י"ד) החזקה והם (האם העליון והאם התחתונה) יד עליונה מצד הימין, יד תחתונה מצד שמאל, והכל כ"ח פרקים שנאמר בהם "ועתה יגדל נא כח אדנ"י". וזה "כח מעשיו הגיד לעמו", כח מעשה בראשית.</p>

מעשה איהו בתרין כו' - ר"ל, כמ"ש"ל (סז ע"א) כ"ח אתוון שכינתא עלאה כו' והאי כח איהו רזא דה' אלהינו ה' כו' דאיהו כ"ח דאתלבש בתרין דרועין דאינון חו"ג כו', והוא כח מעשיו, כ"ח אתוון דעובדא דבראשית, שהן בב' ידין, כל יד י"ד פרקין, כמ"ש"ש. וכמ"ש לקמן. וז"ש דתמן עשייה, ר"ל בב' ידין דעובדא ובאיבריין כמ"ש"ל (לט ע"א): דתמן כתיבה - ר"ל, דכל עשייה וכתיבה

– מאיר התיקון –

²² צ ע"א: ותאנאו בהני חמש ואמירון כליל כלא בהני חמש אמירן אתגליפו חמש אחרנין ודאי חמש גו חמש הא כיצד וכו'.

תרגום: בחמש האמירות הללו, כלול הכל בחמש האמירות הללו, נחקקו חמש אחרות ודאי, חמש תוך החמש. הכיצד וכו'.

²³ מאי חרות לא ה' דאתמר בה וקראתם דרור בארץ (ויקרא כה י) דרור איהי חרות (נמחק ברבינו).

מהו חרות על הלחות לא אימא עלאה דאתמר בה וקראתם דרור בארץ דאיהי חרות (לך רמת).

²⁴ עי' לעיל לג ע"א לד ע"ב.

²⁵ ואינון (רבינו).

²⁶ "ואינון (נ"א אימא עלאה ואימא תתאה) יד עלאה מסטרא דימינא יד תתאה מסטרא דשמאלא" נמחק ברבינו.

²⁷ עי' לעיל יד ע"א.

הכל בידיו, ותמן ספר וספר, וכן העובדא, כמ"ש בריש ס"י (פ"א מ"א)²⁸: יד כותבת ויד חותמת - והן ב' ידין, יד שמאלא כותבת ויד ימינא חותמת, כמ"ש"ל. וז"ש *ואיהי וצ"ל ואינון חד יד הגדולה, ר"ל חסד, יד החזקה, גבורה, ומביא ראייה מפסוק דיש יד הגדולה ויד חזקה, וחזקה הוא גבורה, וגדולה גדולה: *ואינון אימא עילאה ואימא תתאה - ל"ג כ"ז, וכן מ"ש בהגהה וכצ"ל, ורזא דמלה ה' כו' יד החזקה וכולא כ"ח פרקין כו' יוד הא ואו הא ואיהו יד תניינא אהי"ה כו' כח לפני רודף ואח"כ צ"ל מ"ש למטה תריין ידין כותבות מימינא ומשמאלא חרות על הלוחות עמודא דאמצעינא ואח"כ כתביאל כתב אלי כו' - ור"ל דאלו כ"ח הנ"ל דה' אלהינו ה' וחילופו הן בב' ידין, חו"ג. וכ"ח אחרא דפשוט ומלא דהוי"ה אהי"ה הוא בעמודא דאמצעינא, שכולל ב' ידין חו"ג כנ"ל סוף תיקון נ"ד עמודא דאמצעינא כליל תרווייהו כו', והוי"ה אהי"ה הן באו"א, ימינא ושמאלא, והוא כולל אותם. ועתה מפרש אותם בקרא כל הג' חג"ת, תריין ידין הן ב' כתיבות דפסוק, וחרות הוא כולל ב' הכתיבות, הוא בעמודא דאמצעינא, שכולל ב' של ב' ידין, כתיבה וחתימה, דלכן ביה כ"ח תניינא, וכ"ח הוא ר"ת כתיבה חתימה, והן בב' י"ד דכ"ח, והן ג' דרגין הנ"ל דפסוק, ויקח כו' את האדם לעבדה ולשמרה, והן מלכיות זכרונות ושופרות וכנ"ל, ועתה מפרש המלאכים דכתיבה וחתימה כו' עד איה שוקל:

<p>ועוד אית י"ד דאתקרי יד רמה (שמות יד ה) ודא יהו"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א ואית²⁹ יד תניינא לקבלה ודא³⁰ אהי"ה אל"ף ה"א יו"ד ה"א ודא כ"ח בזמנא דחאבו ישראל אסתלק האי כח מנייהו ואתמר בהון (איכה ו א) וילכו בלא כח לפני רודף³¹:</p>	<p>ועוד יש י"ד שנקראת יד רמה, וזה יה"ה ה' יו"ד ה"א וא"ו ה"א. ויש יד שניה כנגדה, וזו אהי"ה אל"ף ה"א יו"ד ה"א, וזה כ"ח. בזמן שחטאו ישראל, הסתלק הכח הזה מהם, ונאמר בהם "וילכו בלא כח לפני רודף".</p>
<p>ובמלאכים כתב"אל ממנא על הכתיבה חתמי"אל על החתימה כתבי"אל כת"ב אל"י אל"י איהו אם בחושבן זה אלי ואנוהו כתב כ' כתר ת' תורה ב' ברכה וכולא אימא עלאה איהי כתר בראש כל צדיק ואיהי תורת ה' תמימה (תהלים יט ה) ואיהי (משלי יכב) ברכת ה' היא תעשיר חתמי"אל מסטרא דחכמה ותרווייהו חיים חכמה דכתיב (קהלת ז יב) החכמה תחיה בעליה אימא עלאה עין חיים היא למחזיקים בה (משלי ג יח) ותרווייהו לימינא ושמאלא:</p>	<p>ובמלאכים, כתבי"אל הממונה על הכתיבה, חתמי"אל על החתימה. כתבי"אל, כת"ב אל"י, אל"י הוא א"ם בגימטריא, "זה אלי ואנוהו". כתב [ראשי תיבות] כ' כתר, ת' תורה, ב' ברכה, והכל האם העליונה. היא כתר בראש כל צדיק (ברכות יז ע"ג), והיא "תורת יהו"ה תמימה", והיא "ברכת יהו"ה היא תעשיר". חתמי"אל מצד החכמה, ושניהם חיים חכמה, שנאמר "החכמה תחיה בעליה". האם העליונה "עין החיים היא למחזיקים בה", ושניהם לימין ושמאל.</p>

אלי איהו אם כו' - כמ"ש"ל דאיהו מעשה אלהים בתריין ידין ואיהו מכתב אלהים דתריין ידין וכמ"ש"ל דכ"ח אתון דידה מתלבשת בתריין ידין, ולכן בין בחתמיאל בין בכתביאל הוא אלי, מסט' דאימא, אף שחתמיאל הוא מסט' דחכמה, ר"ל חכמה דנחית בימינא, והוא בימינא, מ"מ אימא חותמת, והוא ביום הכיפורים, שהוא אימא, וכן בר"ה חודש השביעי: איהו אם בחושבן ואמר זה אלי ואנוהו - מביא מקרא דאימא הוציאם מצרים כמ"ש"ל (עז ע"א) וש"מ: כתב כו' - עתה מביא ראייה שכתב הוא מסט' דאימא ואמר כ' כתר כו', שהן ג"ר, וכולא כלילין באימא, דהיא כוללת ג"ר כידוע³², ומפרש והולך איהי כתר כו', שהיא נקראת עטרת תפארת, כליל תפארת בראשו כו', שהיא מתנת חלקו (תפלת שחרית של שבת), וכמ"ש"ל תיקון י"ח וסוף תיקון י"ז, ובה משכן העוה"ב, והיא עצמה נקראת כתר, כמ"ש"ל (לז ע"ב) דאיהי גלגלתא דרישא שמקפת למוחא חכמה, ואמר למעלה (יג ע"א) דגלגלתא הוא כתר וכן באד"ז וש"מ, וכל ענין הכתר הוא בה כמ"ש"ל (מו ע"ד) ולכן נק' אהי"ה על שמו, והוא מסט' דכתר: ואיהי תורת כו' - ר"ל, תמימה הוא מסט' דאימא, שהיא תמימה

Commented [YL1]: ש חתימה גם ר"ה???

– מאיר התיקון –

²⁸ עיי"ש שספר וספר הם חכמה ובינה והם ספר הנכתב וספר הנקרא.

²⁹ ואיהו (רבינו).

³⁰ לקבלה ודא (נמחק ברבינו).

³¹ תריין ידין כותבות מימינא ומשמאלא חרות על הלוחות עמודא דאמצעינא (נוסף ברבינו).

³² עי' שרבינו כותב שג"ר מקנינים בכסא.

בני תרעין, כמ"ש בפ' תרומה (קלו ע"ב) כדין סיהרא מתעטרא כגוונא דאימא עילאה שלימא בני תרעין ודא איהו דכתיב {קב ע"ב} תורת ה' תמימה דהא כדין איהי שלימא תמימה מכל סטרין ברזא דחמש דרגין כגוונא עילאה דאינון חמש רזא דחמשין כו'³³, ר"ל דתורה היא חמשה חומשים, שהן ה' תרעין דילה, כמ"ש בתוספתא פ' בשלח (נ ע"א)³⁴ ופ' תצוה (קפה ע"ב)³⁵, והן ג"כ נ' פרשיות, נ' תרעין, דכל ספר כלול מעשרה, כמ"ש במדרש הנעלם פ' וירא (קד ע"ב) **אולי יש חמשים צדיקים כו' שמא נתעסקו בני פרשיות של תורה כו' חמשה ספרים הן בתורה ובכ"א וא' נכללים עשרת כו' הוא חמשים**³⁶, וזהו תמימה, והוא ברזא דה"א דנק' תמימה, וזהו ראייה דהוא באימא, אבל הוא מסט' דאבא³⁷, דשם סוד התורה שבכתב, וכמ"ש בפ' ויקהל (ר ע"א) **ספר עלאה איהו תורה שבכתב בגין דאיהי סתימא ולא קיימא אלא בכתב דתמן איהו אתר לאתגלאה לתתא ומאן איהי עלמא דאתי**³⁸ ע"ב: **ואיהי ברכת ה' כו' - דמצפון זהב יאתה (איוב לו כב) והרוצה להעשיר יצפין, ונאמר (משלי י כב) היא תעשיר, היא דייקא, והוא מסט' דידה, אע"ג דברכה מימינא דכהנא, מ"מ ממנה מקבל, נמצא דכתב הוא באימא ועתה מפרש דחתימה באבא, ואמר דחתימה מסט' דחכמה, והוא בחילוף הת' באתון דאלב"ם כידוע**³⁹, וזהו נחתם בטבעת המלך (אסתר), דאיהו אות ברית, דהיא חכמה, כמ"ש ל' בתיקון ל"ו (פא ע"א פו סע"ב פו רע"א), והוא חתימה ביד ימינא וכתובה ביד שמאלא כמ"ש (תרין ידן) **דאינון ה' אצבעאן דיד ימינא וה' כו', והן ה"ח וה"ג, שהן ימינא ושמאלא, והן מסט' דאו"א כמ"ש באד"ז (רצא ע"א) אבא גניז בגויה כו'. וז"ש ותרואייהו לימינא ושמאלא, ר"ל בב' הידים, וכן אמר למעלה יד כותבת ויד חותמת ואיהו חד יד הגדולה כו', דחכמה נחית בימינא ובינה בשמאלא (לעיל ד ע"א), ומ"מ הכל ע"י אימא כידוע**⁴⁰. ומ"מ כותבין בימין דשמאלא אתכליל בימינא, והיא סיוע אליה וע"י באד"ר (קמב ע"ב)⁴¹: **ותרואייהו חיים כו' - ר"ל, דז"ש כתבנו לחיים, חתמנו לחיים: עץ חיים היא - היא דייקא וכמ"ש ל' בתיקון כ"ב:**

– מאיר התיקון –

³³ עי' מלואים אות (ג).

³⁴ עי' מלואים אות (ד).

³⁵ ז"ל: כגוונא דא כתיב (ויקרא טז טז) וכפר על הקדש מטומאת בני ישראל ומפשעיהם לכל חטאתם וכל חטאתם מבעי ליה אלא להנאה להון מכאן ולהלאה לכל חטאתם דלא יכיל מקטרגא לשלטה עליהו ועל דא³⁵ ביומא דכפור דאיהו קנוחא דכל חובין ונקיו דלהון ובעאון (בעון) ישראל לנקאה גרמייהו ולמהך יחפיו (למהך מקרסי) רגלין כמלאכי עלאין חמש ענויין בגין לאסתיעא מחמש סטרין עלאין³⁵ דיומא דכפורי אפיך לון ואינון תרעין דיליה:

תרגום: כמו זה, נאמר "וכפר על הקודש מטומאת בני ישראל ומפשעיהם לכל חטאתם". היה צריך לכתוב "וכל חטאתם". אלא להנאה שלהם. מכאן והלאה לכל חטאתם, שלא יכול המקטרג לשלוט עליהם, ועל זה, ביום כפור, שהוא העברת כל החובות ונקוי שלהם. צריכים ישראל לנקות עצמם וללכת יחפי רגלים כמלאכי עליון. חמשה ענויים כדי להעזר בחמשה צדדים עליונים שיום הכפורים מוציא אותם, והם שערים שלו.

ביאור: סטרין עלאין - פי' ה' גבורות באימא שבאים למלכות ביה"כ (מ"מ).

³⁶ ז"ל: **אולי יש חמשים צדיקים וגו' (שם כד) הנשמה פותחת ואומרת רבונו של עולם שמא נתעסקו בני פרשיות של תורה ואף על פי שלא נתעסקו לשמה שכר יש להם לעולם הבא ולא יכנסו לגיהנם מה כתיב בתריה (שם כו) ויאמר יהו"ה אם אמצא בסדום חמשים צדיקים וגו' והא (תנינן) [יתיר] אינון פרשיות ונ"ג הוון אלא אמר רבי אבהו חמשה ספרים הם בתורה ובכל אחד ואחד נכללים עשרת הדברות עשרה מאמרות שבהם נברא העולם חשוב עשרה בכל חד מנהון הוא חמשים:**

תרגום: "אולי יש חמשים צדיקים וגו'". הנשמה פותחת ואומרת, רבונו של עולם, שמא נתעסקו בחמשים פרשיות של תורה. ואף על פי שלא נתעסקו לשמה, שכר יש להם לעולם הבא ולא יכנסו לגיהנם. מה כתוב אחריו, "ויאמר ה' אם אמצא בסדום חמשים צדיקים וגו'". והרי (שנינו), אותן פרשיות יתרות חמשים ושלוש היו. אלא אמר רבי אבהו, חמשה ספרים הם בתורה, ובכל אחד ואחד נכללים עשרת הדברות, עשרה מאמרות שבהם נברא העולם. חשב עשרה בכל אחד מהם, הוא חמשים.

ביאור: נ"ג - אע"ג שיש באמת נ"ד, נצבים וילך הם א' (בגרא בתיקו"ז ל"ו ע"ג). וע' בתיקו"ז ל"ח ע"א וז"ל, שכינתא תתאה דאתקריאת ג"ן כלילא מתלת וחמשין סדרין דאורייתא, עכ"ל.

³⁷ צ"ע אם כוונתו דהיינו אימא אימא בסוד הבן בחכמה עי' לעיל הערה.

³⁸ עי' מלואים אות (ה).

³⁹ עי' מלואים אות (ו).

⁴⁰

⁴¹ ז"ל:

<p>תלת אצבעין מתייחדין בקולמוס לכתובה ועלייהו אמר בן זומא אין בין מים העליונים למים התחתונים אלא כשלש אצבעות ותריין אצבעאן אינון דסמכין לון ואינון כתרי גלימי דסחיפי אהרדי רזיא⁴² איהו אוריא⁴³ ועליה אתמר וזה זכר⁴⁴ עם ו"ה רמ"ח ודא רזיא⁴⁵ ל שמי עם י"ה שם"ה ש'מועא⁴⁶ ל מ'טרוין י"הוא⁴⁷ ל ראשי תיבין שמי חסדיא⁴⁸ ל מסטרא דחסד גבריא⁴⁹ ל מסטרא דגבורה אוריא⁵⁰ ל מסטרא דעמודא דאמצעיתא⁵¹ בכל סטרא אלי איהו מסטרא דאם ואינון אל"י (קב ע"ב) א' כתר י' חכמה ל' אימא עלאה דאיהו מגדל עז שם ה':</p>	<p>שלש אצבעות מתיחדות בקולמוס לכתובה, ועליהם אמר בן זומא "אין בין מים העליונים למים התחתונים אלא כשלש אצבעות". ושני אצבעות הם שסומכים אותם, והם כשני לבושים שמכסים יחד. רזיא⁴² ל הוא אוריא⁴³ ל, ועליו נאמר "זה זכר" עם ו"ה מאתים ארבעים ושמונה, וזה רזיא⁴⁴ ל. שמי עם י"ה שלש מאות ששים וחמש, ש'מועא⁴⁵ ל מ'טרוין י"הוא⁴⁶ ל, ראשי תיבות שמי. חסדיא⁴⁷ ל מצד החסד, גבריא⁴⁸ ל מצד הגבורה, אוריא⁴⁹ ל מצד העמוד האמצעי. בכל צד אלי, הוא מצד האם, והם אל"י, א' כתר, י' חכמה, ל' האם העליונה, שהיא "מגדל עז שם יהו"ה".</p>
--	---

Commented [YL2]:
פשר דצ"ל חותמא?
א

תלת אצבעאן - ר"ל, חג"ת, דה"ח וה"ג נקראו אצבעות כמ"ש למטה וכנ"ל, ובחושבן
הגושפנקא⁴⁶ דשמיא וארעא, ותלת הן העיקרין והנמתקין⁴⁷, והן מתייחדין לכתובה כשאדם אוהו הקולמוס, וכותב אוהו בשלש אצבעות הראשונות, אבל ב' אינן אלא מסייעין, וז"ש ותריין אינון דסמכין לון, ר"ל לא לקולמוס אלא לג' אצבעות הראשונות, שאלו יקוטע ב' אצבעות, אינו יכול לכתוב, והן אותן ב' שאינן נמתקין כ"כ, ומ"מ מסייעין וסמכין לון: ועלייהו אמר בן זומא כו' - דנה"י הן דנוק⁴⁸, ולכן אין בין מים העליונים, בינה כו': ואינון כתרי גלימי כו' - הוא דעת אחרת בגמ', ודעתו דאימא עילאה אע"ג דעד הוד אתפשטת⁴⁹, מ"מ המלכות הוא בהוד, ואין מלכות נוגעת בחברתה ועיקרה עד נצח, אספקלריא דנהרא, והוד אספקלריא דל"ע מסט' דמלכות כידוע, והן תרי גלימי כו', דהן נק' מעלה ומטה⁵⁰: *דסחיפי אהרדי חסדיאל מסט' דחסד כו' עד מסט' דעמודא דאמצעיתא ואח"כ צ"ל אוריאל איהו רזיאל ועליה אתמר וזה זכרי זכרי עם כו' עד יהואל ואח"כ בכל סטרא כו' עד שם ה' ואח"כ וכמה מלאכיא דחותמא כו' - ונקיט מלאכים אלו, שג' מלאכים חסדיאל גבריא אל אוריאל שהן מסט' {קב ע"ג} דחג"ת, הן ג' מלאכים דמתייחדין בחתימה, כמו שצריך ג' אצבעות לכתובה, כן לחתימה. והן מסט' דימינא, כמו שמפרש והולך, דאוריאל מסט' דעמודא דאמצעיתא דכולל כל חג"ת, כנ"ל הוא רמ"ח דזכרי, שהוא בימינא, כמש"ל סוף תיקון נ"ד פקודין דעשה מימינא כו', וכנ"ל. וג' מלאכים אחרים דשמ"י, דהן לשמאלא הן לכתובה, והכל מסט' דאימא, מכתב אלהים בתריין ידין כו', וז"ש בכל סטרא אלי כו': דאיהו מגדול עז כו' - ר"ל, מגדל הפורח באויר (חגיגה טו ע"ב)⁵¹, והוא ל' דצוארא דיליה פורח באויר, ואין באתון דסליק

- מאיר התיקון -

⁴² דסחיפי אהרדי חסדיאל מסט' דחסד כו' עד מסט' דעמודא דאמצעיתא ואח"כ צ"ל אוריאל איהו רזיאל ועליה אתמר וזה זכרי זכרי עם כו' עד יהואל ואח"כ וכמה מלאכיא דחותמא

⁴³ "רזיאל איהו אוריאל" נמחק ברבינו, ובמקומו איתא "חסדיאל" מסטרא דחסד גבריא⁴⁹ ל מסטרא דגבורה אוריא⁵⁰ ל מסטרא דעמודא דאמצעיתא אוריאל איהו רזיאל⁵¹.

⁴⁴ זכר"י (נוסף ברבינו).

⁴⁵ ראשי תיבין שמי חסדיאל⁴⁷ ל מסטרא דחסד גבריא⁴⁸ ל מסטרא דגבורה אוריא⁴⁹ ל מסטרא דעמודא דאמצעיתא (נמחק ברבינו).

⁴⁶ עי' מלואים אות.

⁴⁷

⁴⁸ עי' מלואים אות.

⁴⁹ עי' רע"מ פנחס רכג ע"ב. ועי' לעיל נא ע"ד ד"ה מאינון שמשמע שזה תמידי ויסוד מקבל בשעת הזיווג.

⁵⁰ עי' פע"ח לולב ג, שנו"ה הם מעלה ומטה.

⁵¹ עי' פת"ש א"א יח, שעניין מגדל הפורח באויר (חגיגה טו ע"ב) הוא עליית יסוד לחסד דרדל"א בגנוז באוירא, ועי' לש"ו כללים ח"ב לג ע"ג, שיסוד דז"א ועטרת היסוד יחד המה בסוד מגדל הפורח באויר, שכן הם עומדים בין ז"א לנוק, ואינם סמוכים על שום דבר או מקום וכאילו מצויים "באויר".

למעלה רק הוא. ועי' בז"ח שיה"ש (נב ע"ג סו סע"א)⁵² למ"ד דא מגדל הפורח באויר כו' ע"ש, והוא ל' דחול, וכחול ארבה ימים (איוב כט יח)⁵³, מגדל השן דפרח באוירא מג' אוירים⁵⁴:

<p>ועוד אמר ההוא סבא⁵⁵ רבי רבי⁵⁶ והמכתב מכתב אלהים הוא⁵⁷ תרין ידין כותבות מימינא ומשמאלא אבל⁵⁸ חרות על הלוחות עמודא דאמצעיתא⁵⁹ (בן י"ה איהו ודאי)⁶⁰ כמה מלאכיא ספריא אית לעילא דכתבין זכוון דישראל⁶¹ וכמה מלאכיא דחותמא דמלכא בידיהון דחתמין זכוון דישראל וכמה מלאכיא אינון שקלין קלין וחמורין דאורייתא הה"ד (ישעיה לג) איה סופר איה שוקל וכד איהו חתים בטבעת המלך דאיהו ו⁶² (נ"א י') אין להשיב חותם איהו ו' חותם אמת:</p>	<p>ועוד אמר אותו זקן, רבי רבי "והמכתב מכתב אלהים הוא", שתי ידים כותבות מימין ומשמאל, אבל "חרות על הלוחות" העמוד האמצעי (בן י"ה הוא ודאי). יש כמה מלאכים סופרים למעלה, שכותבים את זכויות ישראל, וכמה מלאכים אשר חותם המלך בידיהם, שחותמים את זכויות ישראל, וכמה מלאכים ששוקלים קלות וחמורות של התורה, זהו שנאמר "איה סופר איה שוקל". וכשהוא חותם בטבעת המלך שהוא ו' (י'), אין להשיב חותם הוא ו', חותם אמת.</p>
--	---

Commented [YL3]:
??לבדוק שזה נמחק בסוף פיסקא הקודמת בגר"א

Commented [YL4]:
??מאיפה בא תיקון גרסא זו??

*ועוד והמכתב מכתב אלהים תרין ידין כותבות מימינא ומשמאלא חרות על הלוחות עמודא דאמצעיתא כמה כו' - כצ"ל כמ"ש בפנים, וחדש כאן "חרות על כו'", שאלו השלשה הן בחג"ת, יד ימין חתימה ושמאל כתיבה ועמודא דאמצעיתא חרות, שהוא חקיקה יותר מהן. כי בימין ושמאל הן בשניהם כתיבה, שהוא זכוון דישראל כמו שמפרש והולך, כמה מלאכיא כו' וכמה כו', והוא מ"ע ומל"ת, שהן בשניהם, ובשניהם מעשה בחיצונות האברים, משא"כ בעמודא דאמצעיתא, שהוא אורייתא חקוק על לוח הלב, וז"ש חרות על הלוחות, ועמודא דאמצעיתא כולל שניהם, חו"ג, והן שני בתי לבא, שהן שני לוחות, כמ"ש בריש תיקון כ"ב (סב ע"א-ע"ב) ותרין בתין אית בלבא כו' ואינון ה' עילאה ה' תתאה כו' ואמר שם (עמוד ב) (אינון תרווייהו בלבא ופומא אינון) תרין ההין ודאי אינון ב' דבורין כו' דאיהו ה"ה דכלילין בעשר דברין ה' בלוחא חדא כו' בלוחא תניינא כו', ואמר שם ו' קלא דנפיק מינייהו ועליה אתמר קול דברים, והוא שכולל ב' ההין דימינא ושמאלא, ולב הוא בגופא ג"כ שהוא עמודא דאמצעיתא, קרקע ערבות⁶³: כמה כו' וכמה כו' וכמה כו' - ר"ל, כמו שמפרש והולך, הה"ד איה סופר ואיה שוקל, דסופר ב' ידין ושוקל בעמודא דאמצעיתא, ק"ו דאורייתא, והוא כולל ב' ידין כנ"ל, וזהו קל וחומר, כמ"ש בתז"ח (עה ע"ד)

Commented [YL5]:
ל נקד??

– מאיר התיקון –

ועי' ע"ח שער דרושי הצלם פרק א', שהוא הנה"י דתבונה השלישית, הרי היא ל' דצלם (ועי' שער הנסירה פרק ה' שהוא הארת יסוד דא"א הנכנס ביניה דז"א, וע"ש עוד שזהו גם כן כינוי לבינה), ועי' זהר יתרו צא ע"א.
⁵² עי' מלואים אות (ז).

⁵³ ז"ל הפסוק: וְאָמַר עִם קָנִי אֶגְוַע וְכָחֹל אֶרְבֶּה יָמִים. רש"י: ואומר עם קני אגוע - בשביל כושר מדתי הייתי אומר בלבי כשאמות יהיה קני וביתי נכון עמי. וכחול ארבה ימים - עוף ושמור חול ולא נקנסה עליו מיתה שלא טעם מעץ הדעת ולבסוף אלף שנה מתחד' וחוזר לנערותו.

⁵⁴ עי' לקמן קמא ע"ב: שמא דאיהו י"ד ה"א ו"ו ה"א איהו כליל תלת אלפי"ן א' א' א' אינון תלת אוירין דמתלבשין בהון תלת מוחין י' י' י'.
⁵⁵ עי' לעיל הערה.

⁵⁶ אמר ההוא סבא רבי רבי (נמחק ברבינו).

⁵⁷ נמחק ברבינו.

⁵⁸ נמחק ברבינו.

⁵⁹ מש"כ לעיל "כתביא"ל" מקומו כאן (רבינו).@@@

⁶⁰ נמחק ברבינו.

⁶¹ ועוד אמר ההוא סבא רבי רבי והמכתב מכתב אלהים הוא תרין ידין כותבות מימינא ומשמאלא אצל חרות על הלוחות עמודא דאמצעיתא (בן י"ה איהו ודאי) כמה מלאכיא ספריא אית לעילא דכתבין זכוון דישראל (נמחק ברבינו).

⁶² י' (רבינו).

חומרא איהו מימינא קולא משמאלא ודא איהו ק"ו כו', עש"ב⁶⁴: *וכד כו' המלך דאיהו יו"ד אין כו' - כצ"ל ומפרש דכליל יהו"ה, דטבעת המלך הוא יו"ד, דהוא צורת י', והוא אות ברית, והחותם שבה הוא ו', כמו שמפרש והולך, חותם איהו ו', ומביא ראיה שנאמר חותם אמת⁶⁵ וכמ"ש תתן אמת ליעקב, והיד שחותם הוא ה', והן יה"ו. וה' תתאה כותב. וכידוע דבדכורא יה"ו ובנוק' ה' משלמת הוי"ה, וכמו שמפרש והולך, יד כותב ויד חותם כו' דאינון ה' אצבעאן כו' :

<p>יד כותב ויד חותם, ה' תתאה כותב ה' עלאה חותם דאינון ה' אצבעאן דיד ימינא וה' אצבעאן דיד שמאלא ה' תתאה כותב באת ו' דאיהו קולמוס קנה דדרועא ה' עלאה חותם באת י' דאיהו כף היד:</p>	<p>יד כותב ויד חותם, ה' תחתונה כותבת, ה' עליונה חותמת, שהם ה' אצבעות של יד ימין וה' אצבעות של יד שמאל. ה' תחתונה כותבת באות ו', שהוא קולמוס, קנה של זרוע. ה' העליונה חותמת באות י', שהוא כף היד.</p>
--	--

ה' תתאה כותב באת ו' כו' - חוזר לפרש הוי"ה בענין אחר, דכתיבה כוללת ו"ה, דקולמוס עם ה' אצבעאן דאחזין ביה בכתיבה הם ו"ה. וטבעת דהוא י' עם היד דאחזין ביה הם י"ה. והן כנ"ל דחתימה באימא עילאה דכוללת חכמה, י"ה. וכתיבה בה' תתאה כוללת עמודא דאמצעיתא, ו"ה. וכן ימינא ושמאלא דאימא עילאה בימינא, ואימא תתאה בשמאלא, ולכן כל הע"ס נכללין בימינא ושמאלא בעשר אצבעאן וכמ"ש בס"י (פ"א מ"ג) ע"ס בלי מה נגד עשר אצבעות חמש נגד חמש כו', וכן הן רמיזין ביד עצמה, ה' אצבעאן עם כף היד, {קב ע"ד} שהוא צורת י', י"ה. וחמש אצבעאן עם קנה הזרוע, שהוא צורת ו', ו"ה. וז"ש דאיהו קולמוס קנה דדרועא כו' דאיהו כף היד כו', ואע"ג דביד אחת אינה אלא ה' אצבעות, כבר כתבתי שחמש דשמאלא נכללין בחמש דימינא, כמ"ש באד"ר ובפ' יתרו, ולכן אמר החתימה בה' דימינא וכתיבה בה' דשמאלא, אע"ג דבאדם הכל הוא בימין. וענין הכלילות, שכל ענינים המוזכרים בזוהר ובתיקונים, הכל על כחות שבפנים. והנה כח דיד שמאלא לקח הימין ונכלל בו, ולכן שמאל יד כהה (מנחות לז ע"א), וכמ"ש בפרשת בראשית (יז ע"א) ובגין דההוא חושך תיאובחתי לאתכללא בימינא חלש תוקפיה כו'⁶⁶, עש"ב. וכתיבה צריך לכח יותר, וצריך לכח של שמאל הנכלל בו, משא"כ בחתימה. וכל הענין של שמאל הוא הכל באתכללותיה בימין כידוע. ובראש השנה הוא הכתיבה, יד שמאל, יד כהה, ותכהין עיניו כו', כמ"ש בר"מ פ' אמור⁶⁷, וכן בסיהרא, בכסה ליום חגנו, יצחק ורבקה כידוע, וכמ"ש בפ' פקודי ופ' אמור שם. וביום הכפורים החתימה באימא עילאה, ולכן ל"ל רשו לשטן לאסטוני וביד ימין בוותרנתא כידוע:

<p>שם הדורש איהו צדיק עליה אתמר (ישעיה נ ד) ה' אלהי"ם נתן לי לשון למודים ודא (ז) יו"ד זעירא לדעת לעות את יעף דבר אינון ה"ה דבהון ועוף יעופף על הארץ⁶⁸ ונקודה דשם הכותב והמכתב מכתב אלהי"ם הוא דא יהו"ה ש"ם הדורש ה' אלהי"ם נתן לי לשון למודים לדעת לעות את יעף דבר ודא יהו"ה⁶⁹ ידיעת קודשא בריך הוא בשכינתיה בהאי נקודה יתהלל המתהלל השכל וידוע ודא יהו"ה:</p>	<p>שם הדורש, הוא צדיק, עליו נאמר "יהו"ה אלהי"ם נתן לי לשון למודים" וזה (ז) י' קטנה. "לדעת לעות את יעף דבר" הם ה"ה, שבהם "ועוף יעופף על הארץ". ונקודה של שם הכותב "והמכתב מכתב אלהי"ם הוא" זה ה' ש"ם הדורש, "יהו"ה אלהי"ם נתן לי לשון למודים לדעת לעות את יעף דבר", וזה ה' ידיעת הקדוש ברוך הוא עם שכינתו, בנקודה הזו יתהלל המתהלל השכל וידוע וזה יהו".</p>
--	--

– מאיר התיקון –

⁶⁴ עי' מלואים אות .
⁶⁵ עי' לעיל עה ע"ג: דאיהו חותם אמת - כמ"ש (דניאל י כא) הרשום בכתב אמת, וחותם דקב"ה הוא אמת (שבת נה ע"א):
⁶⁶ עי' מלואים אות .
⁶⁷ עי' מלואים אות .
⁶⁸ ש"ס הדורש איהו צדיק עליה אתמר (ישעיה נ ד) ה' אלהי"ם נתן לי לשון למודים ודא (ז) יו"ד זעירא לדעת לעות את יעף דבר אינון ה"ה דבהון ועוף יעופף על הארץ (נמחק ברבינו).
⁶⁹ יהו"ה ש"ס הדורש איהו צדיק עליה אתמר (ישעיה נ ד) ה' אלהי"ם נתן לי לשון למודים ודא ז' יו"ד זעירא לדעת לעות את יעף דבר אינון ה"ה דבהון ועוף יעופף על הארץ (רבינו).

***דאיהו כף היד ונקודה דשם הכותב והמכתב מכתב כו' יעף דבר ודא יהו"ה שם הדורש איהו צדיק כו' ודא ז' י"ו זעירא כו' יעופף על הארץ ידיעת קב"ה כו' - כצ"ל, ואמר ונקודה דשם הכותב, ר"ל שמושי השמות, שהן שמות הכותב והדורש והידיעה, כמ"ש בברית מנוחה (דרך הה' עמוד לא) ושאר ספרים, וכל שם צריך למקור, והוא שם הוי"ה, ולכן כתב שהכתיבה והחתימה י"ל הוי"ה שלימה כמ"ש ל' בב' אופנים. והן רמיזין בפסוק זה, והמכתב מכתב כו', שהן כתיבה וחתימה, ולכן אמר שניקודו הוא ג"כ בר"ת של פסוק זה, כי השמות שמקורן ההוי"ה, כל הוי"ה יש לו ניקוד אחר, ולכן נשתנו השמות ג"כ. וניקודו כאן הוא שו"א חירק חטף סגול שורק בד' אתוון, ושם הדורש שו"א חטף סגול קמץ חירק, ומפרש והולך האיך בשם הדורש יש הוי"ה, ואמר דשם הדורש הוא צדיק, יום השביעי, ז', וז' הוא י"ו⁷⁰, ברית ועטרה. וזהו לשון למודים (ישעיה נד), דלשון הוא ברית, דהן מכוונים ברית הלשון והמעור⁷¹, והוא הדורש בלשון "ועיף דבר" הן ב' ההי"ן, כמו שמפרש והולך, דבהון ועוף כו', דהן ימינא ושמאלא, כמ"ש בפרשת בראשית⁷² שהן מיכאל וגבריאל, כמ"ש (ברכות ח ע"ב) מיכאל באחת וגבריאל כשתים יעופף מועף ביעף, והן ב' שפתים, שהן מעופפים בדיבור, והן הלמודים, נו"ה, ב' ההי"ן דבימינא ושמאלא כנ"ל. ושם הידיעה הוא חירק פתח פתח שו"א וכמו שמפרש והולך, כל אלין נקודין כו':**

Commented [YL6]:
ש להם?

<p>כל אלין נקודין צריך לנקדא לון מקראין דאורייתא כמה דאינון כתיבין בארע קשוט וכל הוי"ה אית לה משמשא דרכיב עליה ואיהי מרכבה ליה וההיא הוי"ה אית לה מנהיגא דשליט עליה כגון דכורא על נוקבא ולית רשו לנוקבא ולא לשליחא דילה למעבד מדעם בלא רשות בעלה דכל מאן דמקבל (פ"ט ע"ב) איהי נוקבא מאתר דאיהו מקבל ורוא דמלה כי גבוה מעל גבוה שומר וכגוונא דא שליחא לעילא מטטרו"ן וכמה ממנן דתחות ידיה דאינון שליחן דשכינתא ושכינתא איהי נוקבא לית לה רשו לאולא לשום אתר בלא רשו בעלה ורוא דמלה ויקחו לי תרומה אם אתון בעיתון דשריא שכינתי ביניכון ויקחו לי נסיבו מני רשו בקדמיתא לאתגליא:</p>	<p>כל הנקודות הללו צריך לנקד אותם מפסוקי התורה, כמו שהם כתובים בדרך אמת. וכל הוי"ה יש לה משמש, שרוכב עליה, והיא המרכבה שלו. ואותה הוי"ה, יש לה מנהיג ששולט עליה, כמו זכר על נקבה, ואין רשות לנקבה או לשלוחה לעשות כלום בלי רשות בעלה, שכל מי שמקבל, היא הנקבה, מהמקום שהוא מקבל. וסוד הדבר "כי גבוה מעל גבוה שומר", וכדוגמא זה, השליח למעלה מטטרו"ן, וכמה ממונים שתחת ידיו, שהם שליחי השכינה, והשכינה היא נקבה, אין לה רשות ללכת לשום מקום בלי רשות בעלה. וסוד הדבר "ויקחו לי תרומה" אם אתם רוצים שתשרה שכינתי ביניכם, "ויקחו לי", קחו ממני רשות בראשונה להתגלות.</p>
---	---

דרכיב עלי' - ר"ל הוי"ה על השם, ועי' בברית מנוחה באורך, והויה הוא בעמודא דאמצעיתא, והשם הוא בנוק'. וז"ש כגון דכורא כו', וכן הוא במלאכים דהוי"ה הוא במט"ט דשמו כשם רבו⁷³. והשמות במלאכים, דתחות ידיה ואינון דשכינתי, כמו שמפרש והולך, וכגוונא דא כו', ואין רשות להשתמש בשמות כי אם בכונת ההוי"ה מקורו⁷⁴, שהוא ח"ו קצוץ⁷⁵, חטא אדה"ר. וז"ש ל"ל רשו לעאלא כו' ואמר ורזא כו', דתרומה הוא שכינתא, ועי' בפרשת תרומה (דף קכז ע"א) ר"י פתח כו' לי תרומה תרין דרגין דאינון חד מתחברין כחדא: { קג ע"א }

Commented [YL7]:
רך הב'?

– מאיר התיקון –

⁷⁰ עי' לעיל יז ע"ב: ז' כליל י"ו, ועי' זהר ח"ג רנג ע"ב.
⁷¹ עי' ס"י (פ"ו מ"ז) כשבא אברהם אבינו ע"ה הביט וראה והבין וחקר וחקק וחצב ועלתה בידו הבריא שנאמר ואת הנפש אשר עשו בחרן מיד נגלה עליו אדון הכל ית' שמו לעד והושיבו בחיקו ונשקו על ראשו וקראו אברהם אוהבי וכתר ברית לו ולזרעו עד עולם שנאמר והאמין בה' ויחשבה לו צדקה וכתר לו ברית בין עשר אצבעות ידיו והוא ברית הלשון⁷¹ ובין עשר אצבעות רגליו והוא ברית המילה וקשר עשרים ושתים אותיות התורה בלשונו וגילה לו את סודו משכן במים דלקן באש רעשן ברוח בערן בשבעה נהגן בשנים עשר מזלות.

⁷² עי' מלואים אות .

⁷³ עי' מלואים אות.

⁷⁴ עי' לקמן תיקון סו (לש"ו), ועי' מלואים אות (ח).

⁷⁵ נדצ"ל להוסיף בנטיעות, עי'.

מלואים

(א) בכור שורו⁷⁶ הדר לו (דברים לג יז) ופני שור מהשמאל (יחזקאל א י) וגבריאל שלוחיה וצריך לשורר ולנגן בחדוה בחמרא דאורייתא (לאתעסקא לשלמא⁷⁷ קרבנא⁷⁸ קמי מלכא בחדוה ומאן דלית ליה רשו⁷⁹) לאתעסקא באורייתא יקיים קומי רני בלילה לראש אשמורת (איכה ב יט) ויימא [ב]אשמורות (מ) כמה סליחות ותחנונים⁸⁰ ובקשות [בכל] (וכל) מיני רנה בגרוניה דאיהו כנור⁸¹ לאפקא ביה קלא בשית כנפי ריאה עם וורדא⁸² בשית עזקאן [דקנה] ודא ו' ויפוק ליה מלבא דתמן בינה כמה דאוקמוה מארי מתניתין הלב מבין יפוק בן [מבינה] (מבן יה) מבן י"ה דאיהו ו' דאיהו אפרוח בשית גדפינ⁸³ ויסלק ליה בשית עזקאן דקנה דאינון (מלכים א' א יט) שש מעלות לכסא:

תרגום: בכור שורו הדר לו, ופני שור מהשמאל, וגבריאל שלוחו, וצריך לשורר ולנגן בשמחה ביין התורה, (להתעסק לשלוח קרבנות לפני המלך בשמחה, ומי שאין לו רשות) להתעסק בתורה יקים קומי רני בלילה לראש אשמורת, ויאמר באשמורות כמה סליחות ותחנונים ובקשות בכל מיני רנה, בגרונו שהוא כנור, להוציא בו קול, בשש כנפי ריאה עם ורדים, בששת טבעות הקנה, וזו ו', ויוציאו מהלב ששם בינה, כמו שפרשוה בעלי המשנה, הלב מבין (ברכות סא ע"א). יוציא בן מבינה, מבן יה, שהוא ו', שהוא אפרוח בשש כנפים, ויעלה בששת טבעות הקנה, שהם שש מעלות לכסא.

(ב) עי' זהר: היכלא רביעאה⁸⁴ היכלא דא די קודשא בריך הוא אשתמודע [שולטניה] בארעא בגיניה⁸⁵ ודא איהו היכלא דקיימא למטר⁸⁶ ארחוי דאורייתא דא היכלא אקרי אדזכותא (זכותא היכלא) דביה אתדנו כל דינין דעלמא וכל זכייין וכל חוביין וכל עונשיין וכל אגר טב לאינון דנטרי פקודי אורייתא:

היכל דא אדזכותא (זכותא) משניא מכל שאר היכלין והאי היכלא כליין ביה ארבע [היכלין וכלהו משניין דא מן דא] והיכלין משניין דא מן דא וכלהו (היכלין וכלהו) חד היכלא בהיכלא דא אית רוחא חדא דאקרי זכונ"ת אלו (זכות) והיכלא דא אקרי על שמיה זכותא (א) והאי איהו אל⁸⁷ והכא אתדנו⁸⁸ כל דינין דעלמא והאי איהו רזא דכתיב (תהלים ז יב) ואל זועם בכל יום:

תרגום: ההיכל הרביעי. ההיכל הזה, שהקדוש ברוך הוא נודע שלטונו בארץ בגללו. וזהו ההיכל שעומד לשמור את דרכי התורה. זה נקרא היכל הזכות, שבו נדונים כל דיני העולם וכל הזכויות וכל החטאים וכל הענשים, וכל שכר טוב לאותם ששומרים את מצוות התורה.

– מאיר התיקון –

⁷⁶ לשון שירה (יהל אור).

⁷⁷ לשלחא (דפ"ו).

⁷⁸ שהשיר מעכב הקרבן כידוע (יהל אור).

⁷⁹ פי' שאינו יכול (יהל אור).

⁸⁰ סליחות היינו וידוי, תחנונים היינו הזכרת י"ג מידות הרחמים (רמ"ז).

⁸¹ ר"ל כנור דדוד שהיה פתוח אל צד צפון שהוא הלב בשמאל ובכל חצי לילה מנגן כו' ר"ל שהיה עומד בחצי הלילה כמ"ש חצות לילה כו' (יהל אור). עי' מלואים אות.

⁸² עי' מלואים אות.

⁸³ ו' כנפי ריאה הנ"ל (יהל אור).

⁸⁴ היכל הזכות גבורה (הערת הזהר).

⁸⁵ כמ"ש ועשיתי בם שפטים גדולים וידעו כי אני ה', ונשפתי אתו כו' והתגדלתי והתקדשתי ונודעתי לעיני גוים רבים וידעו כי אני ה' (יחזקאל לח כא-כב), בזאת תדע כי אני ה' (שמות ז יז), ואכבדה בפרעה ובכל חילו וידעו מצרים כי אני ה' (שמות יד ד). וכמ"ש (נחמיה ט י) ותתן אותות ומופתים כו' ותעש לך שם כהיום הזה (יהל אור).

⁸⁶ כמ"ש (ישעי' כו ט) כאשר משפטיך לארץ צדק למדו יושבי תבל. וכמ"ש (רע"מ דלקמן) על וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות ה' ועשיתם אותם. ועיין ברע"מ פ' שלח לך דף קע"ה ע"א ע"ש כל המאמר. וכאן הוא סוד הכסא כמ"ש. ו' וכמ"ש (ר"ה כט ע"א) וכי נחש ממית או מחיה אלא בזמן שישראל מסתכלין כלפי מעלה ומשעבדין את לבם לאביהם שבשמים כו', וכנ"ל במאמר הנ"ל שגורם אותם להשתעבד לקב"ה (יהל אור).

⁸⁷ כמ"ש דכתיב כו'. וכמ"ש בא"ר דף קל"ב ע"א מהו אל תקיף יכול כו' הה"ד כו' אל גבור אל דהוא גבור כו'. וכן נגדו בסט"א אמר לקמן דף רס"ה בהאי היכלא אתחזי חד רוחא שליט תקיפא דאיהו על כלהו, ודא אקרי אוף הכי אל כגוונא דאחרא דבסטר קדושה, האי איהו אל נכר (יהל אור).

⁸⁸ אתדני (דפ"ו).

היכל הזכות הזה משונה מכל שאר ההיכלות, וההיכל הזה כלולים בו ארבעה היכלות משונים זה מזה, וכולם היכל אחד. בהיכל הזה יש רוח אחת שנקראת זכות אל. וההיכל הזה נקרא על שמו זכות, וזהו אל. וכאן נדונים כל דיני העולם. וזהו סוד הנאמר "ואל זעם בכל יום".

(ג) עי' זהר ח"ב קלז ע"ב: וכד כלהו 89 אשתלימו ואתנהירו (ואנהירו) מגו שמשא 90 כדין סיהרא מתעטרא בגוונא דאימא עלאה 91 שלימא בחמשין תרעין ודא איהו דכתיב (תהלים יט ח) תורת יהו"ה 92 תמימה 93 דהא כדין איהי שלימא 94 תמימה מכל סטריין 95 ברזא דחמש דרגין כגוונא ודאימא עלאה 96 דאינון חמש רזא דחמשיין 97:

ובגיני כך איהי אתיא בחמש חמש תיבין בגין לאשלמא לרזא דחמשיין תורת יהו"ה תמימה 98 משיבת נפש הא חמש עדות יהו"ה נאמנה 99 מחכימת פתי הא חמש פקודי יהו"ה ישרים 100 משמחי לב הא חמש מצות יהו"ה ברה 101 מאירת עינים הא חמש יראת יהו"ה טהורה 102 עומדת לעד הא חמש משפטי יהו"ה אמת 103 צדקו יחדיו הא חמש וכלהו אתיין בחמש חמש לאתכללא [כגוונא] דאימא עלאה:

תרגום: וכשכולם נשלמים ומאירים מתוך השמש, אז הלבנה מתעטרת כמו האם העליונה, שלימה בחמישים שערים, וזהו שנאמר "תורת ה' תמימה", שהרי אז היא שלימה תמימה מכל הצדדים, בסוד של חמש דרגות, כמו האם העליונה שהם חמש, סוד של חמישים. ולכן היא באה בחמש חמש תיבות, כדי להשלים לסוד של חמישים. "תורת ה' תמימה משיבת נפש", הרי חמש. "עדות ה' נאמנה מחכימת פתי", הרי חמש. "פקודי ה' ישרים משמחי לב", הרי חמש. "מצות ה' ברה מאירת עינים", הרי חמש. "יראת ה' טהורה עומדת לעד", הרי חמש. "משפטי ה' אמת צדקו יחדיו", הרי חמש. וכולם באים בחמש חמש, להכליל כמו האם העליונה.

(ד) עי' זהר ח"ב נ ע"א: ויסע מלאך האלהים וגו' 104 (שמות יד יט) מתניתין 105 עד לא אשתקע 106 [נ"א אשתכח] אורא דכיא 107 ולא [נהיר] [נהירין] 108 אבנין נקיבין הו סתימאן 109 – מאיר התיקון –

⁸⁹ ו"ק שבמלכות (אור יקר).

⁹⁰ שהם מאירים מת"ת, המלכות דרך כלל מתעטרת ומסתעפת (אור יקר).

⁹¹ שתהיה מאירה בחמישים שערי בינה (אור יקר).

⁹² ה' שהיא מלכות, תורה לת"ת (אור יקר).

⁹³ ירצה שלימה, והיינו שלימות מכל וכל, בזה הוא שהיא כוללת ו"ק, וכל קצה וקצה כלול מחמש, והחמש הם חמישים, דהיינו סוד יה"ו, ו"ק, ה' כלול מחמש, י' כל א' וא' מהחמש כלול מ', בענין שהם ו' פעמים חמישים שערי בינה, כפי בחינתם בו"ק (אור יקר).

⁹⁴ מוסגר בדפ"ק.

⁹⁵ דהיינו ו' ברזא דחמש, דהיינו ה' בכל א' וא' מהששה (אור יקר).

⁹⁶ דאינון חמש: חסד נצח גבורה הוד ת"ת, כל א' כלול מעשר (אור יקר).

⁹⁷ והם ו' פסוקים, ו' קצוות שבה, ובכל א' חמש תיבות וכל א' כלול מעשר ובלי ספק (אור יקר).

⁹⁸ מצד החסד אברהם והיה תמים (אור יקר).

⁹⁹ מצד הגבורה, ושם צריך נאמנות, שלא יטעוהו הקלי' (אור יקר).

¹⁰⁰ מצד הת"ת, יש"ר א"ל (אור יקר).

¹⁰¹ מצד הנצח שבימין (אור יקר).

¹⁰² מצד הוד בשמאל ששם יראה (אור יקר).

¹⁰³ מצד היסוד חותם אמת (אור יקר).

¹⁰⁴ עי' אריכות בכתבי הגרמ"מ, וכן בברית יצחק לא ע"ב.

¹⁰⁵ מוסגר בדפ"ו.

¹⁰⁶ הנה נודע כי טרם שנכנס היסוד דאימא במוחי הז"א נק' אורא דכיא והטעם שקורא עתה ליסוד אימא אורא דכיא הוא מפני שעובר בה טיפת החסד דאורא דכיא דאבא לכן נק' גם היא אורא דכיא עד דלא אשתקע ברישא דז"א להיות לו בחי' דעת ומ"ש ג' רוחין דכלילין בג' הו שקיעין הוא בחי' עיבור הא' דז"א הנק' רוחא דכיא וכשהיה במעי הבינה היו סוד ו"ק כלילין בג' וזהו אמרו שקיעין ואח"כ נעשה בן עשר ספירות (זהר הרקיע).

¹⁰⁷ יסוד אבא (רח"ו).

¹⁰⁸ נהירין (דפ"ו).

¹⁰⁹ נצח הוד יסוד דז"א נעשו שלשה מוחין בנוקביה ושלשה מוחין דזעיר אפיין נעשו מנצח הוד יסוד דאימא וכמו שהיסוד דזעיר אפיין נקרא אמא דכיא כך נקודת ציון של הבינה נקראת אורא דכיא והיא בחינת היסוד שבה ולשון אורא דכיא זה תמצאהו פעמים הרבה בס' זוהר בשתי האדרות. וכאשר נקודת ציון שהיא היסוד של הבינה נכנסת ומתלבשת ונשקעת תוך גולגלתא דז"א אז נעשה

תלת רוחין 110 דכלילן בתלת הו שקיעין 111 ומיין סתימן 112 תחות נוקבי בשבעין ותרין אתון 113 אתהדרו לאתרייהו 114 אינון אבנין אס"א דרין בתר שבעין ותרין דרגין (וכן תלת זמנין) אתבקעו ואתנקיבו אבני 115 תחות צרורא 116 דהו חקיקן [נ"א חקיקן] ואתכנפו 117 דרגין ואתעבידו כנופא חדא אס"א אתפלג ואתעבידו כנופא חדא:
 לבתר אתפלגו ואתעבידו תרין דרגין 118 פלגותא מיא אגלידו 119 ופלגותא אשתקעו 120 אלין סליקו 121 ואלין נחתו מהכא שרא עלמא לאתפלגא:

– מאיר התיקון –

לזעיר אנפין בחינת הדעת וזכור כלל זה. וזמ"ש עד לא אשתקע אורא דכיא כלומר טרם שנכנסו נה"י דאימא להיותם בבחינת מוחין ברישא דזעיר אפין להאיר שם אשר אז נכנסה גם כן אורא דכיא דאימא גו רישא דז"א ונשקעה בתוכו. יאמר כי טרם היות הדבר הזה היה עדין הזעיר אנפין בגו מעהא דאימא כי בהיות זעיר אנפין בסוד העיבור. ולכן אבנין נקיבן הו סתימאן כלומר כי בהיות זעיר בסוד העיבור גם נוקביה הנקראת מלכות היתה שם עמו גם כן. והנה המלכות הנקראת אבן בסוד משם רועה אבן ישראל. ובסוד אבן מאסו הבונים. ואעפ"י שבפ' כי תשא ברעיא מהימנא אמרו אבנא למשקל בהדא איהי י"ד עכ"ז פירושו הוא על המלכות הנקראת גם היא י"ד תתאה. וכבר ידעת כי כל האורות העולין מתתא לעילא הם בחינו' אורות נקבות. וזהו סוד האור שאנו מכנים וקוראין אותו בשם אור המקיף והבן זה מאוד בסוד נקבה תסובב גבר. וזה האור המקיף הוא הנקרא אבנין ואמר כי זה האור הנקרא בשם אבנין היה אז האור סתום וסגור בתוכם לפי שאלו הם בחינת מיין נוקבין תתאין ואז לא היו יכולין לעלות כי האור המקיף הם סוד בחינת מיין נוקבין והבן זה (שער מאמרי רשב"י). גבורות שבאימא (רח"ו).

¹¹⁰ ז"א (רח"ו).

¹¹¹ פירוש כי כמו שביארנו שהמלכות היתה שם בסוד העיבור כמו כן זעיר אפין היה בעיבור שם. והיה בבחי' תלת דכלילן בתלת וכמו שביארנו בכמה מקומות בסוד תלת כלילן בתלת מה ענינו. ושם הודעתך כי אז היה בסוד ו' זעירא שבתוך הה"א ראשונה והוא תלת ניקודין שמתחלקת אות ו' הזאת רישא וסופא ואמצעייתא כזה: ואז היו שקועים בתוך הבינה (שער מאמרי רשב"י). שלא נבררו (רח"ו).

¹¹² מיין נוקבין (רח"ו).

¹¹³ חסד (רח"ו).

¹¹⁴ פירוש זה יובן במ"ש בפ' אחרי מות בדרך מ"ז ע"ב תאנא אתחברת ה"א עילאה ברחימותא כו' אתיא חסד ופריש לון ונפקו גזעין מתחות לעילא ואתפשטו ענפין ואסגיאו כו'. והענין הוא כי המיין נוקבין אשר הם סוד אור המקיף כנז'. והם בסוד מתתא לעילא ולכן נפקו גזעין מתחות לעילא ואז אתא חסד ופריש לון בסוד הנסירה והחזירם אפין באפין. וזמ"ש ומיין סתימן תחות נוקבי שהם המיין נוקבין הנז' שהיו אז סתימין עדיין ולא היו מעלין מיין נוקבין. אתהדרו לאתרייהו על ידי ע"ב אתון שהוא סוד ע"ב אותיות שנקרא חסד שהוא בגמטריא ע"ב והוא אשר העלה אותם למעלה בבחי' אפין באפין. ובתחילת ביאור אדרת האזינו יתבאר היטב התוספתא הזאת בענין זעיר אפין כאשר הוא תלת כלילן בתלת. גם במה שביארנו בכונות ק"ש שעל המיטה יתבאר לך כי אורא דכיא הוא בחינת היסוד והדעת של חכמה אשר הורישו אל הבינה בביאה ראשונה לעשותה כלי ע"ש (שער מאמרי רשב"י).

¹¹⁵ פי' הגבורות של אימא הנק' אבנים אחר שבראו ע"ב מיני מים מאבא אליה אזי גלו הארתם וז"ש אתבקעו ואתנקיבו אבני, ואע"פ שכבר אמר לעיל אבנין נקיבן ומהו שאמר ואתנקיבו אבני דמשמע השתא הוא דאתנקיבו אינה קושיא שע"י ריבוי האור היוצא ומתגלה מהם נתרחב הנקב כמ"ש הרב ביסוד דאימא שע"י ריבוי האור היוצא ממנו נתרחב וכו' (מ"מ).

¹¹⁶ הוא יסוד דאבא שבו כלולים כל האורות ומשם חקיקתם בסוד כולם בחכמה עשית, וז"ש תחות צרורא דהו חקיקן שממש חקיקתם. ואי גרסינן "דאיהו חקיק" דהיינו הך שאבא הוא חקק כל האורות (מ"מ).

¹¹⁷ פי' ע"ב דרגין הנז' שהם ע"ב מיני מים שהם טיפת אבא נתקבצו כולם בתוך אימא בע"ב גשרים שבה כמש"ל בשם הרב (מ"מ).

¹¹⁸ פי' אחר שניתנו באימא ע"ב מיני מים הנז' אזי נחלקו המים הנז' חצי אל ז"א וחצי אל מלכות כמש"ל בשם הרב וז"ש לבתר אתפלגו ואתעבידו תרין דרגין שהם זרין (מ"מ).

¹¹⁹ פי' חצי המים נגלדו במקומם בתוך ז"א והחצי של צורך המלכות צריכין לירד ליסוד דז"א ומשם עולים בסוד אור חוזר ויוצאים דרך נקב שבחזה למלכות כמ"ש באוצ"ח שכל הארת המלכות בין ה' חסידים בין ה' גבורות כולם יורדים ליסוד ז"א ועולים בסוד אור חוזר למלכות (מ"מ).

¹²⁰ דהיינו שירדו ליסוד דז"א וז"ש אלין סליקו הם דז"א ואלין נחתו הם של מלכות (מ"מ).

¹²¹ פי' הנה זרין שניהם נקראים עולם, ז"א בסוד עולם חסד יבנה, ומלכות בסוד מן העולם ועד העולם, לכן אמר מהכא שרא עלמא לאתפלגא דהיינו שנחלקו זרין ונסרו (מ"מ).

צרוור אחרא [נ"א חדא] אית לעילא 122 (לעילא) והוא גליפא בע"ב חתימן 123 דגושפנא תקיפא 124 ובהו שקיען גלגלוי דימא 125 כד נטלין אתפלגו לארבע זויין 126 פלגו חדא סליק ופלגו חדא נחית פלגו חדא לסטר צפון ופלגו חדא לסטר דרום כד מתחברן כחדא גומרין דלהטין קיימין 127 בלהט שנא דחרבא דמתהפכא :

תרגום: "ויסע מלאך האלהים וגו'". משנה: טרם שנשקע (נ"א שנמצא) האויר הטהור, ולא מאירים. האבנים הנקובות היו סתומות. שלש רוחות שכלולות בשלש היו שקועות, ומים סתומים תחת הנקבים, בשבעים ושתיים אותיות חזרו למקומם אותם אבנים (נ"א דורות) אחר שבעים ושתיים דרגות. וכן שלש פעמים התבקעו וננקבו האבנים תחת צרור שהיה חקוק, והתכנסו הדרגות ונעשו כנוס אחד (נ"א נחלק ונעשו כנוס אחד).

אחר כך התחלקו ונעשו שתי דרגות, חצי מים קפאו, וחצי שקעו. אלה עלו ואלה ירדו. מכאן התחיל העולם להתחלק.

צרור אחר (נ"א אחד) יש למעלה, והוא חקוק בשבעים ושתיים חותמות של חותמת תקיפה, ובהם שקועים גלי הים. כשנוסעים נחלקים לארבע זויות, מחצית אחת עולה ומחצית שניה יורדת. מחצית אחת לצד צפון, ומחצית אחת לצד דרום. כשמתחברים כאחד, גחלים שלוהטים קיימים בלהט שנינות החרב המתהפכת.

(ה) עי' זהר ח"ב ר ע"א: אויכתבו ספר זכרון¹²⁸ מאי איהו אלא אית ספר לעילא¹²⁹ ואית ספר לתתא¹³⁰ זכרון אתר ונ"א אתו קיימא קדישא¹³¹ דנטיל וכניש לגביה כל חייך דלעילא¹³² ספר זכרון תריין דרגין¹³³ דאינון חד ורזא דא שם יהו"ה שם חד יהו"ה חד וכלא מלה חדא¹³⁴ :

בגין דאית שם ואית שם שם לעילא¹³⁵ דאיהו אתרשים (ס"א אקרי שם) ממה דלא ידיע¹³⁶ ולא אתרמיז בדיעה כלל¹³⁷ ודא אקרי נקודה עלאה¹³⁸ שם לתתא דאקרי שם (דברים ד לב) מקצה

– מאיר התיקון –

¹²² הוא יסוד דאימא שהוא מהחזה ולמעלה דז"א (מ"מ).
¹²³ תחמן - פי' הם ע"ב גשרים שבאימא שכל א' הוא תחום בפני עצמו וצנור בפני עצמו (מ"מ).
¹²⁴ פי' אימא נקראת עזקא כמ"ש הרב בדרוש א"א פרק ששי ומפני שדינין מתערין מינה אמר דגושפנא תקיפא (מ"מ).

¹²⁵ פי' שביסוד דאמא ששם הם ע"ב גשרים שם ג"כ הגבורות דידה שהם נקראים גלי הים כי ים היא מלכות והגלים הם הגבורות כנודע ואע"פ שע"ב גשרים הם בחי' גבורות ג"כ, וא"כ מאי קאמר ובהו שקיען גלגלוי דימא שהם גבו' ג"כ אינה קושיא שהרבה מיני גבורות יש, ואותם שנמשכים למלכות נקראים גלי הים (מ"מ).

¹²⁶ פי' כשיוצאים הגבורות מיסוד דאמא מתפלגים ומתפשטים בחג"ת נ"ה והם ב' גבורות גבורה בנצח וגבורה בהוד, וז"ש פלגו חדא סליק ופלגו חדא נחית כי נצח והוד הם בחינת ריחים זה למעלה מזה כמ"ש הרב פלגו חדא לסטר צפון וכו' הם ב' גבורות המתפשטים א' בגבורה וא' בחסד וזהו לד' זיווין דקאמר תחלה וטעם שלא הזכיר גבורות דת"ת לפי ששם יסוד דאימא והניח גבו' שם בת"ת ומפני שהם לצורך המלכות כמ"ש גלגלוי דימא לכך התחיל בגבורות דנו"ה שהם כנגד המלכות ששם מקומ' כנודע ולכן נמי הקדים סטר צפון לסטר דרום לפי שהמלכות בניינה מהגבורות (מ"מ).

¹²⁷ פי' כשנתחברו הגבורות כולם ביסוד, כי כתב הרב באוצרות חיים שגם הגבורות נתפשטו לחג"ת נו"ה דז"א וכללותם הוא שירד ליסוד וז"ש כד מתחברן וכו', פי' כשנתחברו כללות ה' גבורות ביסוד יוצאים משם דרך נקב שבחזה דז"א לדעת דנוק' לפי שבדעת דנוק' אין שם אלא הגבורות לבד וז"ש קיימין בלהט שנא דחרבא דמתהפכא שהיא המלכות הנק' להט החרב המתהפכת (מ"מ).

¹²⁸ ע ע"א (הערת הזהר). אמר לזכור ברית, דע"י שרואה אדם את אשתו מקושטת, מתעורר בריתו, והוא הזכרון שזוכר בריתו, דהתעוררות הוא ע"י זכרון הברית, וביה הזכרון ספר זכרון, כמ"ש בפ' ויקהל (ר ע"א), והוא כל זכורך, דבגיניה אשתמודע דכורא דכר (בהגר"א על תיקו"ז מח ע"א).

¹²⁹ אבא (מ"מ).

¹³⁰ מלכות (מ"מ).

¹³¹ יסוד (מ"מ).

¹³² פי' כל המוחין נכללים בו (מ"מ).

¹³³ מלכות ויסוד (רח"ו).

¹³⁴ פי' ספר זכרון כמו שם ה' שהם יסוד ומלכות (מ"מ).

¹³⁵ קסב ע"א (הערת הזהר). חכמה (רח"ו).

¹³⁶ מא"א (מ"מ).

¹³⁷ מעתיק יומין (מ"מ).

¹³⁸ צג ע"א (הערת הזהר). חכמה (רח"ו).

השמים¹³⁹ ועד קצה השמים בגין דקצה השמים אקרי זכרון והאי שם איהו נקודה דלתתא דאיהו שם מההוא זכרון¹⁴⁰ דאיהו קצה השמים דנטיל כל חיינ¹⁴¹ דלעילא ודא איהו קצה השמים דלתתא ושם דיליה איהי נקודה דלתתא נקודה דא¹⁴² איהו ספר דקיימא בחושבנא אודא הוא ולחושבי שמו¹⁴³ ספר דקאמרן ושם חד מלה הוא בכל סטרין¹⁴⁴ :

נקודה דא¹⁴⁵ בגין דקיימא באמצעיתא¹⁴⁶ איהי עלאה על כל דאתאחדן בה שית סטרין¹⁴⁷ אתאחדן בספר עלאה¹⁴⁸ ואיהו עלאה עלייהו שית סטרין אתאחדן בספר תתאה¹⁴⁹ ואיהו עלאה עלייהו ועל דא ספר עלאה ספר תתאה אוכלא אקרי תורה :

מה בין האי להאי אלא ספר עלאה איהו תורה שבכתב בגין דאיהי סתימא¹⁵⁰ ולא קיימא אלא בכתב¹⁵¹ דתמן איהו אתר לאתגלאה לתתא ומאן איהו עלמא דאתי¹⁵² ספר תתאה דא תורה דאקרי תורה שבעל פה ומאן איהו על פה¹⁵³ אלין רתיכין דלתתא דאיהי קיימא עלייהו ובגין דלאו אינון בכללא דכתיבה דלעילא¹⁵⁴ אקרון על פה :

תרגום: "ויכתב ספר זכרון" מי הוא. אלא יש ספר למעלה ויש ספר למטה. זכרון, (אות) הברית הקדוש שנוטל וכונס אליו את כל החיים שלמעלה. "ספר זכרון" שתי דרגות שהן אחת, וסוד זה שם יהו"ה שם אחד, יהו"ה אחד, והכל דבר אחד.

משום שיש שם ויש שם. שם למעלה, שהוא נרשם (נקרא שם) ממה שלא ידוע ולא נרמז בידיעה כלל, וזו נקראת נקודה עליונה. שם למטה, שנקרא שם, "מקצה השמים ועד קצה השמים", משום שקצה השמים נקרא זכרון. והשם הזה הוא נקודה שלמטה, שהוא שם מאותו זכרון, שהוא קצה השמים, שנוטל את כל החיים שלמעלה. וזהו קצה השמים שלמטה. והשם שלו היא הנקודה שלמטה. נקודה זו היא ספר שעומד בחשבון, וזהו "ולחושבי שמו", הספר שאמרנו. ושם דבר אחד הוא בכל הצדדים.

הנקודה הזו, משום שהיא עומדת באמצע, היא עליונה על כל הנאחזים בה. ששה צדדים אחוזים בספר העליון, והוא עליון עליהם. ששה צדדים נאחזים בספר התחתון, והוא עליון עליהם. ועל זה ספר עליון וספר תחתון, והכל נקרא תורה.

מה בין זה לזה. אלא, ספר עליון הוא תורה שבכתב, משום שהיא סתומה ולא עומדת, אלא רק בכתב, ששם הוא המקום להתגלות למטה. ומי הוא העולם הבא, ספר התחתון, זו תורה שנקראת תורה שבעל פה. ומי הוא על פה. אלו המרכבות של מטה, שהיא עומדת עליהן. ומשום שאינן בכלל של כתיבה שלמעלה, נקראים על פה.

(ו) עי' זהר ח"ב קלב ע"ב: א"ת ב"ש סלקין ונחתין כמה דאתמר א"ל ב"ם סלקין ולא נחתין וסימינך דא שב"ת בלחודוי ודא שב"ת ויום הכפורים אדסלקא (סלקא) רזא לעילא לעילא עד דמתעטרא כלא באין סוף :

– מאיר התיקון –

¹³⁹ פי' שמים הוא זעיר וקצה העליון הוא יסוד דאימא וקצה התחתון הוא יסוד דזעיר. והביא פסוק זה לומר שקצה השמים שהוא יסוד הוא זכרון (מ"מ).

¹⁴⁰ פי' שמלכות מקבלת מיסוד (מ"מ).

¹⁴¹ מוחין דקיימא בחושבנא (רח"ו). פי' שכל החשבונות בסיהרא אינון (מ"מ).

¹⁴² מלכות (רח"ו).

¹⁴³ פי' שכשמו שהיא מלכות יש בה חשבון (מ"מ).

¹⁴⁴ פירוש כי בין בהבנת המלות ובין בחשבנם הוא אחד. כי שם עולה בחשבון ספר. ועיין במה שנתבאר אצלנו בכונת העולה לס"ת לקרות מה יכוין במילת ספר (שער מאמרי רשב"י).

¹⁴⁵ מלכות (רח"ו במ"מ).

¹⁴⁶ ע"ג היכלות (רח"ו).

¹⁴⁷ ו' היכלות (רח"ו).

¹⁴⁸ קלז ע"ב (הערת הזהר).

¹⁴⁹ מלכות (רח"ו). ור"ל היכלות הבריאה חיותם מהמ' (מ"מ).

¹⁵⁰ ריד ע"א שמיני מ ע"ב (הערת הזהר).

¹⁵¹ בינה (רח"ו). ולפ"ז תורה שבכתב הוא אבא הגנוז בכתב שהיא בינה (מ"מ).

¹⁵² פי' קאי על כתב (מ"מ).

¹⁵³ פ"ה ע"ה גימ' הכסא הם היכלות שהנוק' רוכבת עליהם (רח"ו).

¹⁵⁴ פי' ב"ע אינם בכלל ז'ין דאצילות שתיקונם הוא מאימא הנקרא כתב וז"ש דלאו אינון בכללא דכתיבה (מ"מ).

תרגום: א"ת ב"ש עולים ויורדים כמו שנתבאר. א"ל ב"ם עולים ולא יורדים, וסימנך זו שב"ת לבדה, וזו שבת ויום הכפורים, שעולה הסוד למעלה למעלה עד שהכל מתעטר באין סוף. ועיי"ש קס ע"א: אתגלגלו אתוון כמלקדמין אב"ג ית"ץ אעדו ואולידו ואפיקו ציורא גו רזין דמשכנא (בכללא)¹⁵⁵ חדא ברזא א ל אבו (י) ס דהא את א אעדי ואוליד ברזא דחילא ותוקפא את ל אתגבר בתוקפיה ואסתלק ביקריה ואוליד את ב כדין אעדיאו ואולידו אתוון ואתחברו אחרנין אלין א אתחבר בגלופיה באת ב כדין (י)ט"ר בחבורא ט"ת למהוי אתוון סלקין באתריהו גו צרופא דרזא דמשכנא (שמות לה טז) את הכיור ואת כנו:

תרגום: התגלגלו האותיות כמקדם, אב"ג ית"ץ התעברו והולידו והוציאו ציור תוך סודות המשכן, אחד בסוד א' ל' ב' ס', שהרי האות א' התעברה והולידה בסוד של כח ותוקף, את האות ל' התגבר בתקפו והתעלה בכבודו והוליד את האות ב'. אז התעברו והולידו האותיות והתחברו אחרות אלו, א' התחברה בחקיקתה באות ב', אז ט"ר בחבור ט"ת, להיות האותיות עולות למקומן תוך צרוף של סוד המשכן "את הכיור ואת כנו".

ביאור: עי' פת"ש נתיב א"א פתח לו, וז"ס ב' דברות אנכ"י ל"א יהי"ה שב' תיבות אלו ה"ס אנ"י, ואנכ"י הוא כס"א (תיקוני זהר ט' ע"ב) בינה ששם יעלה אנ"י וכ' הוא כתר תגא בראש ס"ת, ובעליית אנ"י שם היא נעשה בסוד אנכ"י, וסוד נורא מאד יש בזה, ע"פ מה שידוע מענין עולם המלבוש שחצי התחתון נתקפל למעלה בסוד רל"א פנים ואחור"ר (ס"י פ"ב מ"ד) שסוד ההתקפלות ה"ס חורבן העולם ועליית התחתונים למעלה, והוא ברזא דאלב"ם סליק ונחית, והם א' דאנכי ול' דלא יהיה לך גו' והוא מ"ש כאן בדיקנא בס"ד (ספד"צ י"ח ע"א) סליק ונחית, שהם כלל דר"ג, עכ"ל.

כלומר שכדי להוציא את התחתון יש צורך בצמצום בעליון.

(ז) עי' זו"ח סו ע"א: ל דא מגדל¹⁵⁶ דפרח באוירא דאיהו מלך גדול ובגין כך איקרי אל עילא ואמצעיתא¹⁵⁷ כחדא עילא ורישא דאשגחותא ורישא דכל אתוון¹⁵⁸ כחדא אל נטיל אל"ף סיועא דההוא מגדלא דפרח באוירא לגביה ועליה סליק בשמא:

– מאיר התיקון –

¹⁵⁵ "אתגלגלו" נוסף בדפ"ו.

¹⁵⁶ אהדר לפרש ל' שבמלת א"ל, והענין שהבינה נקראת ס' אימא רביעא על בנין, אמנם יש לה בחינה נעלמת בהתקשרה בסוד הדעת עם החכמה הנעלמת על ידי הכתר השורה על שתייהן, והיינו סוד או"ר נקודה בהיכליה, או"ר בינה היכל לנקודה י', ובזווגם נעשה או"ר שהיינו סוד הדעת שהוא יסוד האו"ר ומי"ם וא"ש בדקותם בחכמה ובינה נכללים בו, ובבחינה זו כתר סוד יהו"ה אה"ה שבו הוא סוד או"ר הקדמון, ואז בינה מגדל שבו נתונות כל הספירות "פרח באוירא" ודאי פורח ומסתלק מעל הבנים ופורח בסוד אור שהוא נעלם כדפירשנו, ולזה סוד ראשו של ל' עולה על כל האותיות ובראשו שלשה עוקצים בסוד י' כדפירשנו מורה על בחינה מסולקת על כל האותיות והיינו בהיות ל' לבדה, אמנם בצירופה עם אותיות אחרות יורה ענין אחר דהיינו בשתופא מ' מסטרא דא מורה אימא רביעא על בנין פתוחה להמשיכם ונקשרת עם הך' דהיינו כתר על ראשה ונעשה הכל מל"ד, ולהיות סודה נעלם כדפירשנו נקראת "מל"ך גדול" ודאי, ולזה נקרא(ת) החדר הזה בשם זה שהוא "עילא" בינה במה שלמעלה דהיינו ל' כדפירשנו (אור יקר).

¹⁵⁷ אל"ף דהיינו סוד הזכר כדפירשנו, ולא בחינת הזכר תפארת ממש שאם כן אין יחס לשם זה בחסד, אלא "עילא" בינה "ורישא דאשגחותא" כי ההשגחה בתחתונים וההנהגה הוא על ידי ששה קצוות וראש לכולם החסד וסוד אל"ף רומז בו כדפירשנו, ואם כן הוא "עילא" בינה במה שלמעלה ממנה כדפירשנו "ורישא דאשגחותא" דהיינו חסד תחלת ההשגחה לתחתונים (אור יקר).

¹⁵⁸ להורות על תחלת ההשגחה, וא"ת כיון שאות ל' בחינה עליונה על א' היה ראוי ששם זה יהיה ל"א דהיינו ל' עילא" כדפירשנו, לזה אמר שעיקר השם המורה בחדרא הזה ובספירת החסד הוא "א", ו"ל" היינו "סיועא דההוא מגדלא דפרח באוירא לגביה", אם כן ראוי שיהיה בשם עיקר אל"ף וסיוע בל', ועוד יורה כי א' לבדה אינה עושה שם כלל אמנם בשיתוף שם ל' עמה יכלול האות שם, נמצאת ל' גורם לאות אל"ף שיכלול שם וזהו שאמר "ועליה סליק בשמא" וזולתה אינה שם אלא אות, והיינו שעל ידי ל' יש לה פעולה וזולתה אין לה פעולה כי שם מורה על פעולה, והשם הזה מורה אמרתי עולם חסד יבנה דהיינו ל"ב נתיבות שבהם היה בנין העולם, ושם זה מורה עליהם שהם ל"א והשם עצמו ל"ב, וזהו שאמר "דל"ב שבילין אינון דנפקין מאורייתא" והענין שהם שתי בחינות ל"ב נתיבות, האחד הם הנתיבות הנעלמות בהעלם החכמה ואלו אינם יוצאים מבינה אלא מתלבשים בה ואינם יורדים לשם א"ל, ואין הכוונה אלא הנתיבות המתגלות מא"ל בינה אל אל"ף הזכר והיינו "דנפקין מאורייתא" כדמסיק (אור יקר).

תלתין ותרין שבילין אינון דנפקי מאורייתא ואינוון רזא דעשר אמרין¹⁵⁹ ועשרין ותרין אתוון דאורייתא וכלהו נפקי מרזא דנקודה עילאה עשר אמרין כלהו כליין ברזא דאורייתא¹⁶⁰ דאיהו מלך עילאה רזא דתורה שבכתב לעלמא דאתי:

ועשרין ותרין אתוון מתפשטין¹⁶¹ ושריין לאתנהרא מרשיא דנהורא קדמאה ברזא דיחודא דתמן אתוון לאתגליא ומתמן נהרין אתוון וסלקין א' רזא דכל אתוון¹⁶² ברזא דאחד¹⁶³:

תרגום: ל זה מגדל הפורח באויר שהוא מלך גדול ומשום כך נקרא אל עליון (מעלה) ואמצעי יחד המעלה וראש של ההשגחה ראש של כל האותיות יחד אל נוטל אל"ף סיוע של אותו המגדל הפורח באויר אליו ועליו עולה בשם

שלשים ושנים שבילים הם שיוצאים מן התורה והם הסוד של עשר אמירות ועשרים ושתיים האותיות של התורה וכלם יוצאים מסוד הנקדה העליונה כל העשר אמירות כלולות בסוד התורה שהוא המלך העליון הסוד של תורה שבכתב העולם הבא

ועשרים ושתיים אותיות מתפשטות ומתחילות להאיר מראש האור הראשון בסוד היחוד ששם האותיות להתגלות ומשם מאירות האותיות ועולות א' הסוד של כל האותיות בסוד אחד

Commented [YL8]: ה
ערה זו אחרי הערה
הבאה באור יקר, וצ"ע
אם זה בסדר איך שהוא
מסודר.

(ח) עי' הקדו"ש מג ע"א: וזהו עיקר הענין דכל הכוונות והיחודים, לדעת על כל שם איך שהוא יוצא מהשם הוי"ה ב"ה, ולייחדם כולם בהעשר אותיות דהשם מ"ה שהוא השם המפורש כנ"ל בדברינו, וכמ"ש הגר"א בתיקונים תיקון ס"ו קי"ג ע"ב בד"ה אבל¹⁶⁴ ובד"ה

– מאיר התיקון –

¹⁵⁹ שהם עשר נקודות שהם נמשכות לכ"ב אותיות והם כללות התורה שבתפארת, ונמשכות מהבינה דהיינו ראשו של למ"ד, וזהו שאמר "וכולהו נפקי מרזא דנקודא עילאה", ומפרש ואזיל איך בשם זה כלולים ל"ב נתיבות ומקורם "עשר אמירן" דהיינו עשרה פעמים אלה"ם במעשה בראשית ראשים אל כל הל"ב והם מכללם, בראשית ברא אלה"ם ויאמר אלה"ם וכו' כדפירשנו בתיקונים (אור יקר).
¹⁶⁰ כלומר בהעלם התורה דהיינו תורה שבכתב תפארת נעלם בבינה, והיינו "רזא דאורייתא" סוד העלם התורה, וסוד העלמה היינו "מלך עילאה" סוד ראשה של למד ששם שורש תפארת מתפשט והיינו ו' צואר הלמד שמורה משך ו' מנקודה עליונה, והיינו סוד "עלמא דאתי" מה שנמשך מבינה לחסד בסוד התפארת כאומרו ותורת חסד, והיינו רזא "דאורייתא שבכתב", וסוד אומרו "שבכתב" היינו באימא עילאה כדפירשנו בספ"ר בשער ערכי הבנויים, ושם "רזא" וסוד העלם תורה שבכתב כדפירשנו, והיינו עלמא דאתי משך ו' מנקודה סוד הדעת על האותיות צואר למד כזה ל כדפירשנו, ומשם הנקודות שהם עשר נעלמות נרמזות בסוד ל' שבשם זה, אמנם א' שבשם שבו משכן הניקוד רומז אל כ"ב אותיות, שהם כ"ב נתיבות אחרות ענפים לאלו, והיינו כ"ב אלהים מפוזרים בעשר אמירן שבמעשה בראשית (אור יקר).

¹⁶¹ ותחלת האותיות מחסד והיינו אומרו כ"ב אתוון מתפשטאן ושריין לאתנהרא מרשיא דנהורא קדמאה" דהיינו סוד אל"ף שבשם כדפירשנו, ובהיות אל"ף בשם ירמוז אל כל זה ומה גם סוד היחוד באות אל"ף כדפירשנו, ועם היות דקיימא לן נקודות בחכמה ואותיות בבינה לא קשה מידי דהשתא בהתפשטותם קא עסקינן, והיינו שהם שם ומתפשטין ומתגליין בכ"ב אותיות מחסד ולמטה וזהו שאמר "דתמן אתוון לאתגליא ומתמן נהרין אתוון", ועל זה א' ראש לכולם מגלה כולם (אור יקר).

¹⁶² כמו אם שכל האותיות מתמצאות בה ויוצאות ממנה וזה על ידי היחוד, והיינו "רזא דאחד", ואח"ד סודו א"ח ד' תפארת ומלכות זכר ונקבה, וכן אל"ף על ידי האותיות הנכללות בה עולה בסוד "אחד" דהיינו היות בה צורת היחוד כדפירשנו (אור יקר).

¹⁶³ דהיינו ייחודא כדפירשנו לעיל "אשה ריח וכו'", והנה על ידי היחוד שמתייחד זכר ונקבה אותיות רוחניות מתגלמות ויוצאות אל הגילוי ולזה נמצא אות אל"ף כמו אם להגלות האותיות כולם על ידו, וזהו שאמר "ושריין לאתנהרא וכו' ברזא דייחודא", כי היחוד (במעצמו) [בעצמו] גורם גילוי האותיות כאומרו "דתמן אתוון לאתגליא וכו' ומתמן נהרין אתוון", כי למעלה בשורשם בבינה אינם מאירות כלל אלא נעלמות (אור יקר).

¹⁶⁴ וז"ל, אבל אינון דידעין כו' - ר"ל לכוין כוונות ויחודים אותן היודעים הכוונות על בורין כל שם האיך יוצא משם הוי"ה דעליו הם מיוסדים כל השמות. דשמות הן בשכינה והוי"ה בקב"ה כמש"ל סוף תכ"ה וז"ש יכלין לנחתא חילא מתמן לגבי שכינתא כו' בכל מצוה ומצוה כוונה המיוחדת ומקובלת לכל מצוה כוונה אחרת בקבלה וז"ש בכל פקודא ופקודא כו' למינו כו' וההיות משונות בנקודות וכמש"ש והכל בכוונות דהוא עץ החיים כמש"ל ק' א' דתורה ומצות הוא עץ החיים גם לרבות כו' ובעץ החיים אין רע לאפוקי שמושים לצרכי האדם בע"ה טו"ר כנ"ל.

ואמר¹⁶⁵, ע"ש ותמצא. וע' עוד בזה בדבריו בסוף תיקון נ"ה¹⁶⁷. וזהו שאמרו רז"ל דלכך מתפללים ואינם נענים מפני שאינם יודעים סוד שם המפורש, ור"ל שאינם יודעים איך שכל השמות כולם יוצאים ונמשכים ממנו, ולייחד את כולם במקורן. אבל מי שזכה לכל זה אין קץ למתן שכרו, וכמ"ש בזה"ק (פ' חקת קפג ע"ב וקפ"ד ע"א) מהכא אוליפנא כל וכו', וכן הוא עוד בכ"מ בזה"ק רבו מלספר¹⁶⁸.

ועיי"ש נד ע"ג: כל שימוש השמות כולם הוא הכל רק בהמלכות דאצילות ובהשמות דאלהי"ם ואדנ"י אשר בה, היוצאים ומסתעפים מהשם הוי"ה ב"ה, והם אורותיה וגילוייה המתפשטת בהם בכל התהוות והנהגת דבי"ע, וכל שימוש השמות הוא הכל רק בהשמות וכינוים המתגלים בה. כי למעלה ממנה אי אפשר לגעת שם מאומה כלל, כי היא הראשית לנבראים¹⁶⁹, שממנה נברא הכל, כמ"ש בהקדמת תיקונים (י"ב סע"ב), וכל שימושי השמות הוא רק בה. ולכן אמרו בתיקונים (שם) ובגינה אתמר כל המשתמש בתגא חלף, כי אין היתר להשתמש בשמות אלא רק לצדיקים גמורים הגורמים יחודה למעלה, והיודעים על כל שם ושם איך שהוא נמשך ומתפשט מהשם הוי"ה, וכמ"ש הגר"א בתיקונים סוף תיקון נ"ה (קב ע"ד), כי אין רשות להשתמש בשמות כי אם בכונת ההוי"ה מקורו כי אלי"ב הוא ה"ו קיצוץ בנטיעות כו' ע"ש. וע"ש עוד (דף קיג ע"ב) סוף תיקון ס"ו בד"ה ובזמנא¹⁷⁰ ובד"ה אבל¹⁷¹ ובד"ה ואמר¹⁷² ע"ש.

ועי' זהר ח"ג קפג ע"ב: מהכא אוליפנא ונ"א ת"חו כל מאן דבעי לאתערא מלין¹⁷³

– מאיר התיקון –

¹⁶⁵ ואמר זכאה איהו מאן דסליק כו' - דיחוד הוי"ה בשמות צריך ליחדא בשמא מפרש דעשר אתון וז"ש מעשר אמירן במחשבתא, דזהו שם המחשבה ושם נקרא אחד א"ח ט' ד' עשירית כידוע ולכן צריך להיות במחשבה אחת בכונות ויחודים ח"ו שלא תפול שום מחשבה וז"ש ובהוא זמנא כו'.
¹⁶⁶ קה ע"ד ד"ה דאשתכח וז"ל, הוי"ה הוא נשמתא ונוק' הוא גופא כמש"ל ס"ג ב' ומסט' דגופא ועמש"ש ולכן כל השמהן הן בגופא דכל אבר ואבר וגיד ועורק ודופק ועצם וכל שרטוט וקו וציוור הכל שם אחר והוי"ה הוא אחד בנשמתא ולכן אין רשאי להשתמש בשמא בלא הוי"ה כנ"ל ס"ת נ"ה דהיא א' אלא דנשתנה לפי האבר דמתפשט ביה והוא הנקוד ובעצמו אין שינוי וכ"ה שם הוי"ה בכל העולמות כולו שהן אדם א' בכללו וז"ש ובג"ד אית לב"נ כו' ולכן כל המצות כולן רמיזין בהוי"ה ואמר אלא בעלת העלות כו' ר"ל א"ס והוא בכתר שמשם הכל א' דהוא א' אבל הכל בא"ס, עכ"ל.
¹⁶⁷ קב ע"ד ד"ה דרכי וז"ל, הוי"ה הוא בעד"א והשם הוא בנוק' וז"ש כגון דכורא כו' וכ"ה במלאכים דהוי"ה הוא במט"ט דשמו כשם רבו והשמות במלאכים דתחות ידיה ואינן דשכינת'י כמש"ו וכגוונא דא כו' ואין רשות להשתמש בשמות כי אם בכונת ההוי"ה מקורו שהוא ח"ו קצוץ חטא אדה"ר.
¹⁶⁸ הגהה מל"י המחבר: עיין פ' ויקהל ר"א א' ב', ושם ר"ב ע"א ורע"ב, ושם ר"י ע"ב, ופקודי רס"ב ב', במדבר ק"כ, ובא"ז רצ"ד ב', ופקודי ר"פ רע"א.
¹⁶⁹ עי' בבהגר"א על ספד"צ סוף כט ע"ד.

¹⁷⁰ ובזמנא דישראל אינון בגלותא כו' ובג"ד אוקמוה קדמאין כו' - ר"ל כי בגלותא הוא כל שמושי קבלה מעשיות הכל בעץ הדעת טוב ורע, דגלותא דמיא לחטא אדה"ר, וכנ"ל דעובדא דמעשה אבותיהם בידיהם, וקודם החטא הותר לו לאכול מעצי הגן, וכן קודם הגלות בבנין בית המקדש, אבל לאחר שחטא נתערב לו הכל וכן בגלותא.

¹⁷¹ אבל אינון דידיעין כו' - ר"ל לכוין כוונות ויחודים, אותן היודעים הכוונות על בורין, כל שם האיך יוצא משם הוי"ה, דעליו הם מיוסדים כל השמות, דשמות הן בשכינה והוי"ה בקב"ה כמש"ל סוף תיקון כ"ה, וז"ש יכלין לנחתא חילא מתמן לגבי שכינתא כו' בכל מצוה ומצוה כוונה המיוחדת ומקובלת לכל מצוה כוונה אחרת בקבלה, וז"ש בכל פקודא ופקודא כו' למינו כו' וההוי"ת משונות בנקודות וכמש"ש, והכל בכונות דהוא עץ החיים כמש"ל, דתורה ומצות הוא עץ החיים גם לרבות כו' ובעה"ח אין רע לאפוקי שמושים לצרכי האדם בע"ה טו"ר כנ"ל.

¹⁷² ואמר זכאה איהו מאן דסליק כו' - דיחוד הוי"ה בשמות צריך ליחדא בשמא מפרש דעשר אתון וז"ש מעשר אמירן במחשבתא, דזהו שם המחשבה ושם נקרא אחד א"ח ט' ד' עשירית כידוע ולכן צריך להיות במחשבה אחת בכונות ויחודים ח"ו שלא תפול שום מחשבה וז"ש ובהוא זמנא כו'.
¹⁷³ עיקר הענין דכל הכוונות והיחודים, לדעת על כל שם איך שהוא יוצא מהשם הוי"ה ב"ה, ולייחדם כולם בהעשר אותיות דהשם מ"ה שהוא השם המפורש כנ"ל בדברינו, וכמ"ש הגר"א בתיקונים תיקון ס"ו ק"ג ע"ב בד"ה אבל ובד"ה ואמר, ע"ש ותמצא. וע' עוד בזה בדבריו בסוף תיקון נ"ז, ובסוף תיקון נ"ה. וזהו שאמרו רז"ל דלכך מתפללים ואינם נענים מפני שאינם יודעים סוד שם המפורש, ור"ל שאינם יודעים איך שכל השמות כולם יוצאים ונמשכים ממנו, ולייחד את כולם במקורן. אבל מי שזכה לכל זה אין קץ למתן שכרו, וכמ"ש בזה"ק (פ' חקת קפג ע"ב וקפ"ד ע"א) (הקדו"ש מג ע"א).

דלעילא בין בעובדא בין במלה אי ההוא עובדא או ההוא מלה לא אתעביד כדקא יאות לא אתער מדי:

כל בני עלמא אזלין לבי כנשתא 174 לאתערא מלה דלעילא אבל זעירין אינון דידיעין לאתערא וקב"ה קריב לכלא ודידעי למקרי ליה ולאתערא מלה כדקא יאותו: אבל אי לא ידעי למקרי ליה לאו איהו קרב 175 דכתיב (תהלים קמה יח) קרוב יי' לכל קוראיו וגו' מאי באמת דידעי ולאתערא מלה דקשוט כדקא יאות וכן בכלא אוף הכא הוו אמרי ישראל הני מלין מלין דקשוט בגין לאתערא להאי בירא ולאשקאה לון לישראל ועד דאמרי הני מלי לא אתער:

וכן אפילו באינון חרשי עלמא דמשתמשי בזינין בישין עד דעבדי עובדי 176 דקשוט לגבייהו אי לא אמרו מלי דקשוט בגין לאמשכא לון בהני גווי דבעיין לא [מתערין] (מתעבד) לגבייהו ואפי' [דצווחין] (דסחי) כל יומא במלין אחרנין או בעובדא אחרא לא משכיין לון לגבייהו לעלמין ולא מתערין לקבלייהו:

ת"ח כתיב (מלכים א' יח כו) ויקראו בשם הבעל וגו' מאי טעמא חד דלאו רשו בההוא בעל בהאי 177 ועוד דמלין לא מתכשרן ב(ע)ינייהו 178 ואנשי לון קב"ה מנהון הה"ד (שם לז) ואתה הסבות את לבם אחרנית זכאין 179 אינון צדיקייא דידיעין למקרי למאריהון כדקא יאות 180:

אמר רבי שמעון הכא בעינא לגלאה מלה ת"ח כל מאן דידיע לסדרא עובדא כדקא יאות ולסדרא מלין כדקא יאות 181 הא ודאי מתערי לקב"ה לאמשכא מלין עלאין דמתכשרן (ס"א ואי לא לא אתכשר לגבייהו) ולא אכשר לגבייהו אי הכי כל עלמא ידעי לסדרא עובדא ולסדרא מלין מאי חשיבו דלהון דצדיקייא דידיעין עקרא דמלה ועובדא וידעי לכוונא לבא ורעותא יתיר מאלין אחרנין דלא ידעי כל כך:

אלא אלין דלא ידעי עקרא דעובדא וכולין (כל) האי אלא סדורא בעלמא ולא יתיר משכיין עלייהו משיכו דבתר כתפוי דקב"ה ודלא טס באוירא (דלא כנס או נטורא) (ס"א דלא טס באוירא)) דשגיוחו אקרי 182:

ואלין דידיע ומכווני לבא ורעותא מפקי ברכאן מאתר דמחשבה 183 ונפקי בכל גזעין ושרשין בארץ מישר 184 כדקא יאות עד דמתברכן עלאין ותתאין ושמא קדישא עלאה מתברך על ידיהון זכאה חולקהון דהא קב"ה קריב לגביהון וזמין לקבליהון בשעתא דקארון ליה הוא זמין לון בשעתא דאינון בעאקו הוא לגבייהו הוא אוקיר לון בעלמא דין ובעלמא דאתי הה"ד (תהלים צא יד) כי בי חשק ואפלטוהו אשגבהו כי ידע שמי:

תרגום: מכאן למדנו (בא וראה), כל מי שרוצה לעורר דברים של מעלה בין במעשה בין בדבור, אם אותו מעשה או אותו דיבור לא נעשה כראוי, לא מעורר דבר. כל בני העולם הולכים לעורר בבית הכנסת דבר שלמעלה, אבל מעטים אלו

– מאיר התיקון –

174 כנישתא (דפ"ו).

175 קריב (דפ"ו).

176 עובדוי (דפ"ו).

177 להוריד אש מן השמים (רח"ו).

178 שהקב"ה בלבם (רח"ו).

179 זכאן (דפ"ו).

180 וכבר הודעתיק במ"א (ע"ח שער מיעוט הירח פרק ג) כי מיציאת מצרים עד בנין בית המקדש תמיד היו ז"ן אחר באחור, ואין קומתה שוה לו רק היא עומדת מן החזה שלו ולמטה ששם מקום לבו של ז"א. ונמצא שהמלכות הנקרא לבם היתה אחרנית עם ז"א, וראשה מגיע עד שם, עד מקום טיבורא דלבא דז"א בלבד לא למעלה מזה, וזש"ה (מלכים א' יח לז) ואתה הסבות את לבם אחרנית, שע"כ הקלי' היו מתגברים בימים ההם, ובכל זמן שהיו ישראל עע"ז על אדמתם, וכיון שגברו הקלי' גרמו לישראל לחטוא, ולכן אליהו ז"ל תיקן הדבר הזה, כי ע"י תפילתו העלה אז מ"ן, וע"כ עלתה הנקבה אחרנית למעלה עד רישא דז"א ממש ולא עד הלב בלבד כמו בתחילה (שעה"כ יט ע"ג).

181 ח"ב רלח סע"א (לש"ו).

182 ר"ל שהוא רק הארה ושפע אשר בבחי' הסתר פנים, ולא נתגלה ולא נראה השפע שהוא נמשך ומשוטט באויר, ר"ל בהארץ השגחתו ית"ש, כי היא רק בהסתר פנים לבד (הקדו"ש מג ע"ג).

183 כבר למדנו ממורינו זלה"ה כי עיקרה הוא להמשיך מסוד אבא בסוד אתה שאנו אומרים (רח"ו). שהוא מעומק ורצון ופנימיות הלב והוא מסוד חכמה אבא ראשית האצילות (הקדו"ש מג ע"ג).

184 הארת פנים בפנים (רח"ו).

שיודעים לעורר, והקדוש ברוך הוא קרוב לכל היודעים לקרא לו ולעורר הדבר כראוי. אבל אם לא יודעים לקרא לו, הוא אינו קרוב, שכתוב "קרוב ה' לכל קוראיו וגו'", מה זה "באמת", שיודעים לעורר דבר אמת כראוי וכן בכל. גם כאן, היו ישראל אומרים דבורים אלה דברי אמת כדי לעורר באר הזאת ולהשקותם לישראל, ועד שאומרים מילים אלו, לא מתעוררת.

וכן אפילו באותם מכשפי העולם שמשתמשים במינים רעים, עד שעושים מעשיהם של אמת אליהם, אם לא אומרים דברי אמת בשביל להמשיך אותם בצבעים, אלו שרוצים לא מתעוררים לגביהם, ואפילו שצווחים כל היום בדברים אחרים, או במעשה אחר, לא מושכים אותם אליהם לעולמים, ולא מתעוררים אליהם.

בא וראה כתוב "ויקראו בשם הבעל וגו'" למה. אחד, שאין יכולת לאותו בעל בזה, ועוד שהדברים לא ראויים ביניהם, והשפיתם הקדוש ברוך הוא מהם, זהו שכתוב "ואתה הסבות את לבם אחרנית", אשריהם הצדיקים שיודעים לקרא לרבונם כראוי.

אמר רבי שמעון, כאן צריך לגלות דבר. בא וראה, כל מי שיודע לסדר מעשה כראוי ולסדר דברים כראוי, זה בודאי מעורר את הקדוש ברוך הוא להמשיך דברים עליונים ראויים (ואם לא לא יהיו ראויים להם) ולא ראוי להם, אם כך כל העולם יודעים לסדר מעשה ולסדר דברים, מה חשיבות הצדיקים שיודעים עיקר הדבר והמעשה, ויודעים לכוון לב ורצון יותר מאלו האחרים שלא יודעים כל כך.

אלא אלה שלא יודעים עיקר המעשה כל זה, אלא סידור בעלמא, ולא יותר מושכים עליהם משיכות, שאחר כתפי הקדוש ברוך הוא, שלא טס באויר שנקרא השגחה.

ואלה שיודעים ומכוונים לב ורצון מוציאים ברכות ממקום המחשבה, ויוצאים בכל הגזעים והשרשים בדרך ישר כראוי, עד שמתברכים עליונים ותחתונים, ושם הקדוש עליון מתברך על ידם, אשרי חלקם, שהרי הקדוש ברוך הוא קרוב אליהם, ומזומן כנגדם בשעה שקוראים לו, הוא מזומן אליהם בשעה שהם בצרה, הוא אצלם הוא מכבד אותם בעולם הזה ובעולם הבא, זהו שכתוב "כי בי חשק ואפלטוהו אשגבהו כי ידע שמי".